

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυρούς μετόλλιον 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935)

Δ ΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαί 600

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 8 Φεβρουαρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 6

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

«Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω!..» Ὑπάρχει καμμιά μητέρα ποὺ νὰ μὴν ἔχει ἀκούσει αὐτὲς τὲς πέντε λέξεις ἀπὸ τὸ μικρὸ της; Ὅταν ὅμως ἡ μητέρα εἶναι καλὴ, φροντίζει νὰ βρεῖ γιὰ τὸ παιδάκι της μιὰ κάποια ἀσχολία, ποὺ νὰ τὸ ἐνδιαφέρει ὅμως, ξέροντας πῶς τὸ καλὺτερο φάρμακο γιὰ τὴν παιδικὴ ἀνία εἶναι ἡ ἀπασχόληση. Ὅταν ὅμως ἡ μητέρα ἐργάζεται ἢ δὲν ὑπάρχει; Τότε πρέπει ν' ἀπασχοληθοῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ κάποιον ἄλλον. Ἔτσι ἰδρύθηκαν οἱ παιδικὲς λέσχες.

Ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως τῶν παιδικῶν λεσχῶν, γεννήθηκε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, γιὰ νὰ ἐπαληθεύσει ἀκόμη μιὰ φορὰ ἡ παροιμία πῶς κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλὸ του, ὀφείλεται δὲ στὸ συνέδριο τοῦ Μπέρμοντσεῦ γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὸ ὁποῖον στάθηκε στὸ σημεῖο αὐτὸ μιὰ ἀληθινὰ στοργικὴ μητέρα.

Ὅταν πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδάκια, ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ Μπέρμοντσεῦ γύρισαν πίσω, βρέθηκαν ξαφνικὰ μέσα στὲς πιὸ δυσμενεῖς συνθήκες ποὺ μπορούσαν νὰ ὑπάρξουν γι' αὐτά, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ δὲν εἶχαν κανέναν νὰ τὰ ἐπιβλέπει, μιὰ ποὺ πολλὰς φορὲς κι' οἱ δυὸ γονεῖς τοὺς ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸν πόλεμο καὶ στὴ δουλειά.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση ὅπως ἦταν φυσικὸ παρέσυρε πολλὰ παιδάκια, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τὰ κάμει νὰ πάρουν διαγορευτικὸ τὸ καθένα τοὺς δρόμο. Καὶ μερικὰ μὲν φορτώθηκαν πολὺ πρὶν τὴν ὥρα τοὺς τὰ καθήκοντα τοῦ οἰκογενειάρχου, μὲ τὲς βαριεὲς ὑποχρεώσεις του, μὲ τὸ νὰ τακτοποιοῦν τὸ σπίτι διὰ τὴν μαμὰ ἔλειπε στὴν ἐργασία της καὶ μὲ τὸ νὰ προσέχουν τὰ μικρά τοὺς τ' ἀδελφάκια. Ἀλλὰ ὅμως ἀγρίεψαν

Ἀνυπόμονα στέκονται ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ περιμένουν ν' ἀνοίξει ἡ Λέσχη τοὺς

δλως διόλου κι' έγιναν άπειθάρχητα, κάνοντας ένα σωρό κακές πράξεις, γιατί άπλουστατα δέν είχαν σέ τί ν' άσχοληθούν, και όπως ξέρετε πολύ καλά, ή άργία είναι μήτηρ πάσης κακίας.

Τότε κατέβηκε σέ κάποιον μιá «φωτεινή» όπως λέμε ιδέα: Έάν όλα αυτά τὰ παιδιά μπορούσαν νά έχουν ένα μέρος άπόλυτα δικό τους, ένα μέρος πού πραγματικά κι' άληθινά νά αισθάνονται πώς ανήκει σ' αυτά, ένα μέρος όπου νά συγκεντρώνονται μετά τó σχολείο, πού νά τó περιποιούνται και νά τó σιγουρίζουν μόνα των, και νά μπορούν μέσα σ' αυτό νά επιδοθούν μέ τήν άνεσή τους και τήν ήσυχία τους, στίς διάφορες άσχολίες τους, στό σχέδιο παραδείγματος χάριν, στή χειροτεχνία, στό κέντημα, ένα μέρος τέλος πάντων πού νά μπορούν ν' άκουμπουν τὰ πράγματά τους και νά τὰ ξαναβρίσκουν μέ τήν ώρα τους, θάταν κάτι πού θά έξυπηρετούσε σημαντικά τήν παιδική ήλικία και πού θά μπορούσε νά κατορθωθή μέ λίγη καλή θέληση. Έτσι γεννήθηκε ή ιδέα νά ιδρυθούν οί παιδικές λέσχες.

Τό ξεκίνημα στάθηκε δύσκολο, όπως είναι κάθε άρχή. Η προσπάθεια όμως έθαιματούργησε. Καί για νά καταλάβετε πόσο καλά περνάνε τὰ Έγγλεζόπουλα στίς λέσχες των θά προσπαθήσω νά σας περιγράψω άπ' αυτές.

Η πρώτη έχει διακοσμηθεί τέλεια μέ τή βοήθεια των ίδιων των παιδιών—των μεγαλύτερων βέβαια, κι' έτσι μπαίνοντας κανείς στό πρώτο δωμάτιο αντίκρύζει τούς λευκούς τοίχους του, γεμάτους μέ ζωηρές κι' άνοιχτόκαρδες πράσινες ζωγραφιές. Τό πάτωμα πακεταρισμένο, φαντάζει στολισμένο μέ χαρούμενα άστεράκια. Υπάρχουν ακόμη εκεί μέσα ζωγραφιές πού παριστάνουν διάφορα άγγεϊα και στούς τοίχους πολύχρωμες τοιχογραφίες και διασκεδαστικά σχεδιάσματα, καμωμένα άπό τὰ ίδια τὰ παιδιά. Μπρός στό παράθυρο διακρίνεται ολόκληρη οίκογένεια άπό χαρτονένιες κοινίες πού χορεύουν πάνω—κάτω, πού λές και λικνίζονται άπό μιá κáποιá υπερκόσμια αύρα. Έκείνο όμως πού θέλγει τόν επισκέπτη ιδιαίτερα είναι ένα κουκλίστικο σπιτάκι καμωμένο άπό χαρτόνι, άληθινό έργο τέχνης.

Τό δεύτερο δωμάτιο είναι αντίστοιχο μέ τó πρώτο, και στό τρίτο ξεχωρίζει ένας ξυλουργικός πάγκος, μέ μιá ολόκληρη σειρά άπό ξυλουργικά εργαλεία και μισοτελειωμένες εργασίες.

Η δεύτερη λέσχη έχει δύο δωμάτια μόνον, μέ οί μικροί πελάτες καμαρώνουν γιατί έχουν και ένα πιάνο, καθώς κι' ένα ήσυχο δωμάτιο μέ μιá μικρή βιβλιοθήκη μέ παιδικά βιβλία και περιοδικά.

Τὰ παιδιά μέσα στίς λέσχες αυτές περνούν ευτυχισμένα κι' ευχάριστα τίς ώρες τής σχολής των, και κάτω άπό τó άγρυπνό μάτι τού επιμελητή πού είναι πρόθυμος πάντα νά προσφέρει κάθε βοήθεια στούς μικρούς θαμώνες, όλες οί επιδόσεις και όλες οί ενεργητικότητες μπορούν νά σημειώσουν σημαντικές και καταπληκτικές προόδους. Τό σχέδιο, ή ζωγραφική, ή πλαστική, τó ράψιμο, ή ξυλουργική, ή ωδική, βρίσκουν τήν πρακτική τους έφαρμογή στά ιδρύματα αυτά, όπου παράλληλα βασιλεύει τó παιχνίδι, τó άστεϊο κι' ή ξενοιασιά.

Καταπληκτική είναι ή προτίμηση πού δείχνουν οί μικροί στό άναγνωστήριο, όπου πάντοτε θά βρή κανείς τέσσερα και πέντε παιδιά νά διαβάζουν ήσυχα—ήσυχα και ολότελα άπορροφημένα διάφορα βιβλία, ή νά συζητούν ήρεμα σάν μεγάλοι. Γενικά όλα μέσα κεί είναι άπλά κι' άνεπίσημα, όπως ακριβώς στό οίκογενειακό περιβάλλον. Καί μόνο κάπου κάπου οργανώνονται και μερικά ειδικά μαθήματα πού τὰ ζητούν τὰ ίδια τὰ παιδιά. Μερικά άπό τὰ μεγαλύτερα κορίτσια π. χ. εξήτησαν νά σχηματίσουν μιάν ομάδα για νά παρακολουθήσουν μαθήματα μαγειρικής. Κατορθώθηκε νά βρεθεί μιá δασκάλισσα και τὰ μαθήματα άρχισαν. Περιττό νά πούμε πόσο ένθουσίαστηκαν οί μικρές... μαγειρίσες και πόση προσοχή κι' ένσυνειδησία δέξανε για ν' άνταποκριθούν στά ευχάριστα κι' ώφέλιμα αυτά μαθήματα.

Βέβαια τὰ πειράματα αυτά έχουνε και τὰ έξοδά τους. Είναι άλήθεια πώς τὰ παιδιά πληρώνουν κάτι άπ' τήν τσέπη τους, για νά βοηθούν στήν προσπάθεια πού γίνεται γι' αυτά, αλλά είναι φυσικό πώς οί εισφορές αυτές δέν μπορούν νά καλύψουν τὰ έξοδα, πού άναλαμβάνουν για χάρη των παιδιών, διάφοροι άλλοι οργανισμοί. Έτσι τὰ παιδιά μέ τίς παραπάνω λέσχες, άποκτήσανε ένα δεύτερο σπίτι. Είναι άλήθεια πώς στήν άρχή οί γονείς είχανε τίς επιφυλάξεις τους και δυσπιστούσαν σέ μιá τόσο καινούργια ιδέα, τώρα όμως κατάλαβαν πόσο άδικο είχαν και θεωρούν τίς λέσχες σάν ένα καλό φίλο πού κρατεί τὰ παιδιά των σέ μιá ευχάριστη άπασχόληση μακριά

άπό τούς κινδύνους τού δρόμου. Έδώ τελειώνει ο άρθρογράφος τού Άγγλικού περιοδικού κι' εύχεται ή ιδέα αυτή των παιδικών σπιτιών νά διαδοθή σ' όλη τή χώρα, για νά μπορέση κάποτε κάθε περιφέρεια νά έχει τή λέσχη της, και νά μὴν άκούεται πιά τó σπαρακτικό έκείνο «Δέν ξέρω τί νά κάνω!».

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

(ΜΥΘΟΣ)

—Τί όμορφα πού σφυρίζω! είπε ο άνεμος στήν κλειδαρότρυπα.

—Καλέ τί μου λές; Ξαναπέ το άλλη μιá φορά!

—Τί όμορφα πού σφυρίζω...

—Άμ' δέ; έγώ σφυρίζω όμορφα!

—Εγώ! Έκανε μ' έπιμονή ο άνεμος.

—Εγώ! Έλεγε ή κλειδαρότρυπα.

—Φέρτε μου ένα κομμάτι χαρτί,

φώναξε ή γιαγιά, νά φράξω αυτή τήν κλειδαρότρυπα, νά μὴν περνάει ο άνεμος και μās ξαλίζει μέ τó σφύριγμά του!

Η τρύπα τής κλειδαριάς φράχτηκε κι' έτσι έπαψε ή λογομαχία κι' ο καυγās κι' οί δυό αντίπαλοι συμβιβάστηκαν.

Η άλήθεια όμως είναι πώς και ή πνοή έχει άνάγκη άπό ένα όργανο και τ' όργανο έχει άνάγκη άπό μιá πνοή για νά βγῇ ήχος.

M A N A *

Ω! τὰ φτωχά παιδάκια πού δέν έχουν ποτέ τó μητρικό γνωρίσει χάδι, Τόσο χλωμά, τίς νύχτες άπαντίζουν τρέμοντας μέσ στό κρύο κι' άστοργό Ιακοτάδι.

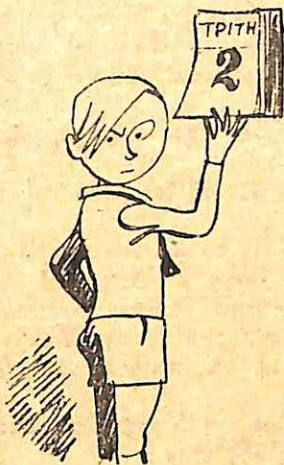
Τὰ τρομαγμένα τους ματάκια κλείνουν μέ τó κεφάλι μέσ στό μαξιλάρι, και τ' άναφυλλητά τους καταπίνουν, όπου ο ύπνος λάρνη νά τὰ πάρει.

Πόσο ποθούνε μέσα στά σκοτάδια τή μάνα πού θά τὰ παρηγορήσει. Πού άνήσυχη και στοργική τὰ βράδυα, Θά σκύψει, έτσι άπαλά, νά τὰ φιλήσει.

Κι' άχάϊδευτα άπό μητρικήν άγκάλη, δίχως άγάπη, μόνα, ως μεγαλώνουν, τὰ παιδικά τους δάκρυα σάν άσάλι γύρω άπό τή μικρή καρδιά παγώνουν.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

* Η «Διαπλάσις» δημοσιεύει σήμερα τó πρώτο άπό μιá σειρά ποιημάτων, πού μās έστειλε ή παιία Διαπλάσις και καλή μās φίλη κ. Έβρη Κούγια—Σκανδαλάκη. Η κ. Σκανδαλάκη είναι σήμερα μέ τó ψευδώνυμο Μελισσανθή μιá άπό τίς καλύτερες Έλληνίδες ποιητριες και χηροκόσσε έξαιρετικά πού τὰ Διαπλάσις πού τὰ έχουν τήν τύχη ν' άπολαύσουν μερικά άπό τὰ τρυφερότερα ποιήματά της.

Ο Ριρῆς και ή Φιφή

Καλημέρα! Τί γινόσαστε, άγαπητοί μου φίλοι: "Ηθελα νά ήξερα άν συχαίνετε κι' έσείς τήν Τρίτη, όπως τήν συχαίνουμαι έγώ. Πρώτα άπ' όλα γιατί είναι γρουσουζίκη, ύστερα γιατί τή Δευτέρα σκέπτεσαι ακόμη τήν Κυριακή πού πέρασε, ένώ τήν Τρίτη συλλογιέσαι πώς έχεις όλη τή βδομάδα μπροστά σου, και τρίτον γιατί τήν Τρίτη έχομε Γεωγραφία, Άπαγγελία και Άριθμητική, δηλαδή τὰ τρία μαθήματα πού συχαίνουμαι πιδ πολύ ακόμη κι' άπό τὰ Έλληνικά, τή Φυσική και τὰ Γαλλικά. Όλα αυτά μ' άπελπίζουν σέ τέτοιο σημείο, ώστε τήν Τρίτη τó πρωί δέν μου κάνει ολότελα όρεξη νά σηκωθώ άπ' τó κρεβάτι μου.

—Σήκω, λοιπόν, τεμπέλη! μου φωνάζει ή μαμά.

—Ένα λεφτό, μαμάκα, ένα λεφτούλακι ακόμη!

Άπό τó ένα λεφτούλακι στό άλλο ή ώρα γίνεται οκτώ κι' έγώ είμαι ακόμη στό κρεβάτι. Κι' όταν τó πάρω είδηση σηκώνομαι και ντύνομαι σάν άνεμοστρέβιλος, πλένω τὰ μούτρα μου σάν τή γάτα, πίνω τó γάλα μου όρθός, χύνοντας τó μισό επάνω μου και τρέχω σάν τρελλός στό σχολείο, όπου τó κουδούνι έχει κι' όλας χτυπήσει. Έτσι μου γράφουν άπουσία και, σάν νά μὴν έφτανε αυτό, μόλις κάθομαι λαχανιασμένος στό θρανίο μου, ο κύριος Ψαλτιάδης μέ σηκώνει.

—Η σειρά σου, Ήρωτύρη. Ποιά είναι ή πρωτεύουσα τού Νομού Κυκλάδων;

(Δυστυχία μου, ποιά νάναι τάχα;)

—Η Σκίαθος, κύριε!

—Πώς είπες; ή Σκίαθος;

—Ω, μέ συγχωρείτε, κύριε, τή μπέρδεψα μέ τόν νομό Σποράδων.

—Τί λές, άνόητε, υπάρχει νομός Σποράδων!

—Μέ... μέ συγχωρείτε, κύριε, τήν μπέρδεψα μέ τήν Σκυρο, τήν πρωτεύουσα τού νομού Σάμου!

—Κοροϊδεύεις μαζί μου, άμελέστατε; Πρωτεύουσα τής Σάμου είναι τó Βαθύ!

—Ε—έχετε δίκιο, κύριε, τή μπέρδεψα μέ τή Σάμη, τήν πρωτεύουσα τού νομού Ιθάκης!

Ο κ. Ψαλτιάδης χτυπάει τή γροθιά του στήν έδρα.

—Κάτσε κάτω! Νά τó ξέρεις πώς ο βαθμός σου είναι ένα μηδενικό ολοστρόγγυλο, πρόσεξε όμως μὴν τó μπερδέψεις μέ τó 20!

Ώραία δουλειά! Κι' όλα αυτά γιατί κάθομαι σ' έναν τόπο πού έχει δέκα χιλιάδες νησιά και δέν ξέρεις ποιά άπ' αυτά είναι νομός και ποιά δέν είναι. Τόση ήταν ή σύγχισή μου, ώστε δέν κατάφερα νά παρακολουθήσω τίποτε άπ' όσα μās έλεγε ο κ. Ψαλτιάδης. Έτσι μου έρχόταν σ' άλήθεια νά κλάψω.

—Νά πάρε, μου κάνει σιγά ο Κολιτσιδής πού κάθεται δίπλα μου. Μοῦ τάφερε προχτές ο νουνός μου. Πάρε για νά παρηγορηθείς για τήν κουλούρα σου!

Και μου πασάρει κάτω άπό τó θρανίο ένα πελώριο σεκέρι, πού τó χώνω ολόκληρο στό στόμα μου.

—Ευροτύρη! φωνάζει έξαφνα ο κ. Ψαλτιάδης, πές μου τó ποίημα πού θ' άπαγγείλεις τήν 25η Μαρτίου.

Συφορά μου! Δοκιμάζω νά καταπιώ τó σεκέρι μου! Άδόνατο! Δέν πάει κάτω. Δοκιμάζω ν' άπαγγείλω μέ γεμάτο τó στόμα. Άρχίζω:

«Μέριαισε, βράχε, νά διαβώ!

Τό κῆμ' άντρωιωμένο...»

Μ' άπ' τó στόμα μου δέν βγαίνει παρά ένα βέλασμα τόσο άστεϊο, πού όλοι οί συμμαθητές μου σκάνε στά γέλια κι' έγώ μαζί τους, και τó σεκέρι πέφτει άπό τó στόμα μου!

—Δαμπρά! δηλώνει ο κ. Ψαλτιάδης. Βλέπω σέ τί σ' άρέσει ν' άσχολείσαι κατά τήν ώρα τού μαθήματος. Πάρε άλλο ένα μηδενικό για νά γίνουαν ζευγάρι!

—Εγώ φταίω, μέ παρηγοράει ο Κολιτσιδής τήν ώρα πού σχολάζαμε. Δέν έπρεπε νά σοῦ δώσω τó σεκέρι!

Μά όχι, ούτε έκείνος φταίει, ούτε γώ! Δέν φταίει παρά ή γρουσουζιά τής Τρίτης!

Μισή ώρα έκανα για νά γυρίσω σπίτι μου. Πώς νά τó πῶ τού μπαμπά; Τί θάταν άραγε καλύτερο;

Νά πάρω ύφος τραγικό; ή άδιάφορο; ή νά βάλω τίς κλάψες; (Έρω και κλαίω πολύ ώραία όταν είναι άνάγκη). Έκανα πρόδες και στά τρία είδη τήν ώρα πού άνέβαινα τή σκάλα και στό τέλος προτίμησα νά πάρω ένα ύφος πολύ ήρεμο, συγκρατημένο και κάπως θλιμμένο για ν' άναγγείλω τήν είδηση. Ώς τóσο φοβόμουν μήπως φάω κανένα μάτσο και για τούτο δέν είπα τίποτε, ως τή στιγμή πού κατέβηκε ο μπαμπάς ν' άγοράσει έφημερίδα και ή μαμά άρχισε νά χτυπάει τó αυγόλεμονο.

—Φαντάσου, μαμά, τής ξεφούρνισα τότε, πώς ο δάσκαλος μου έβαλε δύο μηδενικά σήμερα, ένα στήν Γεωγραφία και ένα στήν Άπαγγελία. Δέν φταίω όμως έγώ, τόχει ή γρουσουζιά τής Τρίτης.

—Σάν δέν ντρέπεσαι κιδόλας νά τó λές! Έκανε ή μαμά.

Άπό τήν όψη της φαινόταν καθαρά, πώς είχε μεγάλη διάθεση νά μέ χαστουκίσει. Μά πώς νά τó κάνει, πού είχε και τὰ δύο χέρια της πιασμένα, τó ένα μέ τó πηρούνι πού χτυπούσε τó αυγό και τó άλλο μέ τó λεμόνι, κι' αν τὰ παρατούσε ήταν φόβος νά τής κόψει τó αυγόλεμονο. Ώστε καλὰ τὰ είχα έγώ προβλέψει. Μά δέν τὰ είχα προβλέψει κι' όλα! Γιατί τή στιγμή πού έτοιμαζόμουν νά πηδήσω στό λαιμό της και νά τής ύποσχεθώ πώς άπό δῶ κι' έμπρός θά έπαιρνα όλο άριστα, νάσου και άνεβαίνει ο μπαμπάς έξω φρενών!

—Τό πορτοφόλι μου! Έχασα τó πορτοφόλι μου!

—Είναι άπάνω στό τραπέζι τής τραπεζαρίας, τού φωνάζει ή μαμά, μά έλα δῶ ν' άκούσεις τὰ κατορθώματα τού Ριρή!

Κι' ο μπαμπάς έρχεται και ή μαμά τού τὰ λέει όλα κι' έτσι δέν τόν γλύτωσα τόν μπατσο.

Θέλετε νά μάθετε και τὰ παρακάτω;

Τό αυγόλεμονο έκοψε κι' έτσι φάγαμε τ' άντίδια σκέτα.

Έτοσάκωθηκα μέ τή Φιφή.

Δέν έλυσα κανένα άπ' τὰ προβλήματα μου.

Έσπασα τó στολογράφο μου.

Υστερα λείει νά μὴν πιστεύεις πώς ή Τρίτη είναι γρουσουζίκη ήμερα!

Γειά σας παιδιά.

ΡΙΡΗΣ

Και δια τó πιστόν τής άντιγραφής Γ. Τ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Εβλεπε εκεί ανάμεσα, στρατιωτικές επωμίδες, και ιατρικά νιστέρια, σκεπάσματα για τσαγιέρες, τσόχινα με κόκκινα κεντήματα, διάφορα νομίσματα — παλιά και καινούργια, πιάτα και πιατέλες, είκονες και ταμπλώ, — σ' ένα από αυτά ένα μικρό κοριτσάκι έπλενε ένα σκυλάκι — που άρεσε υπερβολικά στη Τζέννη. Στη μέση της βιτρίνας, πάνω σ' ένα άσημένιο δίσκο έβλεπε μαργαριτάρια, τραπουλόχαρτα, παλιές σφραγίδες, άγκιστρία, άγκράφες, σπαρματσέτα και χίλια άλλα μικροπράγματα, τα πιδ πολλά χωρίς αξία.

Ο Ψάμμεντ έβγαλε το κεφάλι του από τη σακκούλα, για να κυτάξει τη βιτρίνα, την ώρα που ο Κύριλλος έλεγε :

— Να ένας δίσκος με τιποτένια πράγματα.

Τότε τα σαλιγκαρένια μάτια του Ψάμμεντ είδανε κάτι που τάνανε να δ'ούνε άνόμα πιδ έξω και να μοιάζουν σαν σωστά τηλεσκόπια. Το τρίχωμά του άνατρίχιασε, κι' ή φωνή του ήταν βραχνή όταν ψιθύρισε :

— Νάτο ! Νάτο ! Κάτω από κείνη την κίτρινη άγκράφα. Ένα κόκκινοπραματάκι. Τό βλέπετε ;

— Αυτό που μοιάζει με πέταλο αλόγου ; ρώτησε ο Κύριλλος, και που είναι κόκκινο σαν το βουλόκερι που σφραγίζουμε τα δέματα ;

— Ναί ! αυτό είναι, είπε ο Ψάμμεντ. Τώρα κάντε δ,τι κάνετε και για μένα. Ρωτήστε για διάφορα μικροπράγματα. Π.χ. για την κίτρινη άγκράφα. Ο έμπορος θα βγάλει το δίσκο έξω απ' τη βιτρίνα, και τότε θα είναι εύκολο να πάρετε το φυλαχτό. Να πās έσύ, Άνθέα, είπε ο Ψάμμεντ. Εμείς θα περιμένουμε έδω.

Τα παιδιά κολλήσανε τη μύτη τους πάνω στη βιτρίνα, και είδανε ξαφνικά ένα χοντρό χέρι με κοντά δάχτυλα και μ' ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι, να χώνεται ανάμεσα στα μικρά κουρτινάκια της βιτρίνας και να βγάζει το δίσκο από εκεί.

Δέ μπορούσαν να ξέρουν τί γίνθηκε μεταξύ της Άνθειας και του έμπορου. Όμως τους φάνηκε πως ή Άνθέα άργησε τόσο, που θα μπορούσε ναγοράσει όλα τα πράγματα του μαγαζιού άν είχε λεφτά. Τόση ήταν ή άνωτομονησία τους ως που να δαδνε την Άνθέα να βγαίνει γε-

λαστή από το μαγαζί, κρατώντας το φυλαχτό στ' χέρι της.

Ήτανε κ'τι σαν κι' αυτό, και ήταν καμωμένο από κόκκινη γυαλιστερή πέτρα.

— Τό πήρα, είπε ή Άνθέα, άνοιγοντας μόλις το χέρι της για να ρίξουν οι άλλοι μια ματιά στο μαγικό φυλαχτό. Πάμε σπίτι τώρα. Δέ μπορούμε να στεκόμαστε σαν άγάλματα μεσ' στο δρόμο, και να κοιτάμε το φυλαχτό.

Κι' έτσι πήρανε το δρόμο για το σπίτι. Ή τραπεζαρία στη Φίτορου Στρήτ ήτανε ένα μέρος έντελως άκατάλληλο για μαγειρίες. Στην έξοχη ανάμεσα στα λουλούδια και στα πράσινα λιβάδια, όλα ήτανε δυνατά, και μπορούσαν να γίνουν. Τόδες φαινότανε τόσο άφυσικα να συμβή κάτι τό έξαιρετικό εκεί, μέσα σ' ένα συνηθισμένο δωμάτιο ! Όμως είχανε τον Ψάμμεντ που ήτανε κι' ο ίδιος κ'τι τό υπερφυσικό ! Μπορούσε να μιλάει και τούς είπε που να πάνε να βρουν το μαγικό φυλαχτό, που θα τούς έκανε ευτυχισμένους.

Έτσι τα τέσσερα παιδιά γυρίζανε βιαστικά στο σπίτι, με μεγάλη βήματα, και χωρίς να λένε λέξη. Περπατούσανε τόσο γρήγορα, που ο Ψάμμεντ κουνιότανε μέσα στη σακκούλα έδω κι' εκεί, και είχε ζαλιστεί από την πολλή φόρα, μα δέ μιλούσε λέξη, για να μ'η χασομερήσει τα βιαστικά παιδιά.

Στο τέλος φτάσανε λαχανιασμένοι στο σπίτι, και βάλανε πάνω στο τραπέζι τον Ψάμμεντ.

— Όραία ! νάμαστε λοιπόν, είπε ο Κύριλλος.

Μα ο Ψάμμεντ χρειαζότανε ένα πιάτο άμμο, γιατί ήτανε κουρασμένος. Όταν δροσίστηκε και συνήλθε λίγο είπε :

— Λοιπόν ! Άς δούμε τό φυλαχτό.

Η Άνθέα τ'όβαλε πάνω στο τραπέζι. Ο Ψάμμεντ έβγαλε τα μάτια του για να τό δ'η, κι' ύστερα γυρίζοντας στην Άνθέα τη μάλλωσε :

— Μά, αυτό είναι τό μισό φυλαχτό, της είπε.

Αυτό ήτανε φοβερό χτύπημα !

— Δέν είχε άλλο κομμάτι στο δίσκο, είπε ή Άνθέα με δειλία, αλλά και με πεποίθηση. Ήξερε καλά πως

τό φταίξιμο δέν ήτανε δικό της. — Ό'χει κι' άλλο κομμάτι, είπε ο Ψάμμεντ. Και θα υπάρχει και μια καρφίτσα που θα τό ένώνει τα δυό.

— Δέν έχει δύναμη άμα είναι μισό ;

— Δέν αξίζει μόνο τό ένα κομμάτι ;

— Τί θα κάνουμε τώρα ;

— Συφορά ! Συφορά !

— Μ'ην είσατε κουτοί, μικροί μου φίλοι, είπε ο Ψάμμεντ άκούγοντας τα παιδιά να μιλάνε όλα μαζί.

Τότε σωπάσανε όλοι. Στο τέλος ο Κύριλλος είπε :

— Τί θα κάνουμε τώρα ;

— Πήγαινε πίσω στο μαγαζί να δ'ης άν υπάρχει τό άλλο μισό. Έγώ θα ξαπλώσω στην άμμο ώσπου να γυρίσεις. Μ'η στενοχωριέστε. Και τό μισό που έχετε, κι' αυτό καλό είναι. Μά καλύτερα να τ'όχατε δλόκληρο.

Έτσι ο Κύριλλος πήγε στο μαγαζί, και ο Ψάμμεντ ξαπλώθηκε στην άμμο. Οι άλλοι τρεις καθίσανε να ρ'ανε. Και ή γριά παραμάνα τους στενοχωρήθηκε που ο Κύριλλος δέν ήτανε έτοιμος για τό τραπέζι.

Τα παιδιά περιμένανε στο παράθυρο τον έρχομό του Κυρίλλου, και μόλις τον είδανε από μακριά, πριν να ξεχωρίσουνε καλά την έκφραση του προσώπου του, είχανε κι' όλας καταλάβει από τό περπάτημά του, κι' από τό σκυμμένο κεφάλι του πως είχε πάει άδικα ως τό μαγαζί.

— Λοιπόν ; ρωτήσανε όλα μαζί τα παιδιά, ελπίζοντας ακόμα.

— Δέν έκανα τίποτα, είπε ο Κύριλλος. Ο έμπορος λέει πως τό φυλαχτό είναι δλόκληρο όπως είναι.

Μου είπε πως αυτό είναι τό μενταγιδν μιάς λαίδης από τη Ρώμη πως δέν ξέρει άν είναι μισό ή δλόκληρο. Πως αυτό δέν τον ενδιαφέρει και πρέπει κι' οι πελάτες να κάνουνε τό ίδιο. Αυτό μου είπε. Τώρα πεινάω, κι' άφίστε με να φάω.

Ο Κύριλλος είχε νευριάσει που πήγε άδικα τόσο δρόμο. Ένώ έβαζε την τελευταία μπουκιά στο στόμα του, κάποιος έξυσε την πόρτα. Η Άνθέα την άνοιξε, και ο Ψάμμεντ μπήκε στην τραπεζαρία.

— Καλά, είπε άμα άκουσε τα νέα. Τα πράγματα μπορούσαν νατάν και χειρότερα. Τό μόνο είναι πως θα περάσετε μερικές περιπέτειες ως που να βρεθ'η τό άλλο μισό. Γιατί φυσικά θα θέλετε να τό βρ'ητε.

— Και βέβαια, είπανε όλοι μ'

ένα στόμα. Δέ μ'ας μέλλει για τίς περιπέτειες που είπες.

— Τότε, είπε ο Ψάμμεντ, καθήστε χάρω και τεντώστε τ' αυτιά σας. Έχετε όχτώ αυτιά ; Είναι όλα άνοιχτά ; Χαίρομαι που ξέρετε άριθμητική. Τώρα προσέξτε τα λόγια μου, γιατί δέν έχω όρεξη να λέω τό κάθε πράμα δυό φορές.

Τα παιδιά καθήσανε χάρω στο πάτωμα. Δέν ήτανε και τόσο άναπαυτικά, αλλά βλέποντας και τό Ψάμμεντ να κάθεται ανάμεσά τους, βρήκανε πως ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους τους να μ'η δείξουνε καμμία στενοχώρια.

Έφηνικά ή Άνθέα ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά της. Ο πατέρας, ή μητέρα, τό μωρό τους, όλοι ήτανε τόσο μακριά ! Ύστερα την πλημμύρισε μια χαρά. Ο Ψάμμεντ ήτανε έδω. Μαζί τους.

Κι' είχανε κι' ένα μαγικό φυλαχτό. Άς ήτανε και μισό. Και θ'άχανε και περιπέτειες, όπως είπε ο Ψάμμεντ ! (έν δέν ξέρετε τί θα π'η σφίξιμο της καρδιάς, τόσο τό καλύτερο για σ'ας, και σ'ας εύχομαι να μ'ην τό νοιώσετε ποτέ).

— Τώρα, είπε χαρούμενα ο Ψάμμεντ, θα σ'ας π'ω όλα όσα ξέρω. Δηλαδή δέ θέλω να π'ω αυτό άκριδώς, γιατί ξέρω πάρα πολλά πράγματα. Άλλά θα σ'ας π'ω όλα όσα ξέρω γι' αυτό τό μαγικό φυλαχτό.

— Ναί, ναί, πές μας, πές μας, είπανε τα παιδιά.

— Λοιπόν, είπε ο Ψάμμεντ, αυτό είναι τό μισό από ένα μαγικό φυλαχτό που μπορεί να κάνει θαύματα. Μπορεί να κάνει τό σιτάρι να φυτρώσει, τα νερά να τρέχουνε, τα δέντρα να γεμίσουνε καρπούς, και να φέρει σ'έν κόσμο μικρά άμμορφα μωρουδάκια (δέν είναι πάντα άμμορφα τα μωρά, είπε ο Ψάμμεντ, μα έτσι νομίζουνε ή μητέρες τους, κι' άμα νομίζεις ότι κάτι είναι άληθινό, τότε τό πιστεύεις κι' ο ίδιος πως έτσι είναι).

Ο Ροβέρτος χασμουρήθηκε.

Ο Ψάμμεντ εξακολούθησε.

— Τό δλόκληρο φυλαχτό μπορεί να βγάλει από τον άνθρωπο όλες τις κακιές. Τη ζήλεια, την κακοθυμία, την υπερφάνεια, την κακοκεφιά, την άπληστία, τον έγωισμό, την τεμπελιά. Να διώξει όλα αυτά τα κακά πνεύματα όπως τα λένε. Λοι-

πόν δέν αξίζει τον κόπο να τό έχει κανένας ;

— Και πολύ μάλιστα, είπαν τα παιδιά, έντελως χωρίς ένθουσιασμό.

— Μπορεί να δώση δύναμη και κουράγιο.

— Αυτό μ' άρέσει, είπε ο Κύριλλος.

— Και προτερήματα.

— Μου φαίνεται πως είναι σπουδαίο να τ'άχει κανένας, είπε ή Τζέννη χωρίς μεγάλο ένδιαφέρον.

— Μπορεί να σ'ας δώσει δ,τι επιθυμεί ή καρδιά σας.

Αυτό φάνηκε θαυμάσιο στα παιδιά και ο Ρομπερτ ρώτησε :

— Ξέρει, που πρέπει να ψάξουμε ;

Ο Ψάμμεντ κούνησε τό κεφάλι άρνητικά.

— Δέν πιστεύω, είπε, να τό ξέρει.

— Άλήθεια ;

— Ναί, δέν τό πιστεύω.

— Τότε, ξανάπε ο Ρομπερτ, θα είναι σαν να γυρεύουμε μια βελόνα μέσα στα άχυρα.

— Δέν είναι έτσι, είπε ο Ψάμμεντ θυμωμένα. Σου φαίνεται πως

τα ξέρεις όλα και δέν ξέρεις τίποτα. Τό πρώτο που χρειάζεται είναι να κάνουμε τό φυλαχτό να μιλήσει.

— Μπορεί ; ρώτησε ή Τζέννη. Αυτό δέν θα π'η πως ή Τζέννη είχε άμφιβολία άν θα μιλούσε τό φυλαχτό. Όλα μέσα στο δωμάτιο είχανε πάρει μια άλλοιωτική όψη. Μια περίεργη όμίχλη σκέπαζε πρόσωπα και πράγματα.

— Και βέβαια μπορεί. Ξέρετε να διαβάσετε ; είπε ο Ψάμμεντ.

— Ω ! πολύ καλά ! είπανε όλοι πειραγμένοι από την έρώτηση.

— Όραία. Λοιπόν όλη ή δυσκολία είναι να διαβάσετε τό όνομα που γράφει πάνω στο φυλαχτό. Μόλις μπορέσετε να προφέρετε δυνατά αυτό τό όνομα, τό φυλαχτό θα έχη τη μαγική δύναμη να κάνει πολλά πράγματα.

Έγινε μια σιωπή. Τό κόκκινο φυλαχτό περάσε από χέρι σε χέρι.

(Άκολουθεί) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

9

ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

Τσακώθηκε ή άγκαθερή Ροδιά με τη Μηλίτσα και ντόρος έγινότανε στού κήπου τη γωνίτσα,

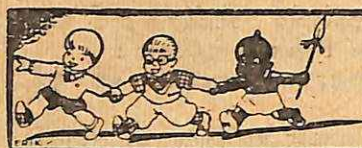
Ποιά κορπερή ναι πιδ πολύ. Και τότε από τό φρόχη : Ντροπή μας ! λέει ή Βατομουριά, τόσο βρουσίει κι' άχι.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Έγώ και ή Πουζλή μου βγάλαμε μαζί την Ιλαρά και τώρα είμαστε σ' άνάσωση.

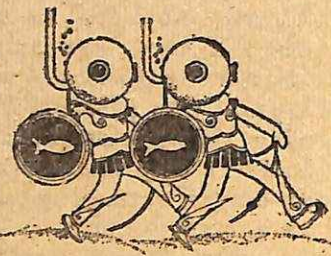
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΚΑΦΑΝΔΡΑ

Θα διαβάσετε βέβαια στις εφημερίδες ότι για ν' ανακαλυφθούν τα αίτια του τραγικού ναυαγίου της «Χειμάρρας» χρησιμοποιήθηκαν δύτες με ειδικά σκάφανδρα, που ώρες δολοκλήρες έμεναν μέσα στο βάθος της θάλασσας και μπεινόβγαίναν μέσα στο βουλιαγμένο κοράβι.

Τό έφρετε λοιπόν, πώς τό σκάφανδρο κάθε άλλο είναι παρά σύγχρονη εφεύρεση, κι' ότι οι άρχαιοι Έλληνες είχαν σοφιστεί ένα κοστούμι πού τους βοηθούσε, σέ καιρό πολέμου, νά διασχίσουν ένα ποτάμι, περπατώντας κάτω

από την επιφάνειά του, γιά νά μή τους δεί ό έχθρός;

Τό κοστούμι αυτό ήταν άπλούστατα ένα πετσι βουβαλιού, πού τό έραβαν γύρω στόν ύποψήφιο δύτε κι' ύστερα άλειφαν όλες τίς ραφές με μία ειδική κόλλα πού τό έκανε «ύδατοστεγές», όπως λένε οι σοφοί.

Αντίκρου στό στόμα άνοιγαν μία τρύπα και μέσα από την τρύπα αυτήν περνούσαν ένα μακρύ σωλήνα πού στην άλλη του άκρη ήταν περασμένο ένα χωνί πού κρατιόταν στην επιφάνεια με μία σανίδα.

Ο δύτες στά πόδια του φορούσε χονδρά σανδάλια με άράβες και κρατούσε στά χέρια του ένα χοντρό μπαστούνι, πού τόν βοηθούσε στό περπάτημα.

Σάν κάπως καλύτερα είναι τά σημερινά σκάφανδρα.

□□

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΑΠΟ ΨΑΡΙΑ

Μιά και μιλάμε γιά δύτες και γιά θάλασσες, άς μιλήσουμε και γιά θαλασσινά. Λοιπόν μάθατε τά νέα; Στην Ιταλία, λέει, έπειδή δέν υπάρχουν άρκετά χοιρινά, αποφάσισαν νά κάνουν σαλτσισότα και λουκανικά από παλαμίδα! Επίσης και στην Αγγλία από τόν καιρό του πολέμου κάνουν μία περιφήμη πηχτή με κρέας από δελρίνι και λουκανικά με αίμα από δελφίνι! Όσο γιά τούς Γερμανούς, στόν καιρό της κατοχής μάς είχαν παρουσιάσει μία ταινία πού έδειχνε πώς έπεξεργάζονταν τό κρέας της φάλαινας, και πώς έκαναν άπ' αυτό μουρταδέλλα, λουκανικά και φιλέτο!

Πρόπει νά σάς πώ ότι, άπ' ό,τι ξέρω τουλάχιστον, άς την ώρα δέν έχω δοκιμάσει κανένα άπ' αυτά τά ψαρολουκανικά κι' έτσι δέν μπορώ νά κρίνω γιά τί νοστιμάδα τους, Ός πού νά τά

δοκιμάσω όμως προτιμώ τό λουκανικό πού μάς έφερε τίς Αποκριές ό κουμπάρος μας ό Βλάσης από τό χωριό και πού ήταν χοιρινό έγγυημένο.

□□

ΤΑ ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όσοι κάθεστε στις μεγάλες πόλεις θά ξέρετε τί φοβερός μελάς είναι τό ζήτημα τών ρέστων μέσα στα τράμ και στά λεωφορεία «Έχετε ένα πενηντάρι κύριος;» ρωτάει ό εισπράκτωρ. — «Όχι, δέν έχω. — Έ, τότε κι' έχω δέν έχω νά σάς δώσω ρέστα». Και πολλές φορές μ' αυτό τόν τρόπο άργίζει ό κανγιάς και συγχίζεται και ό επιβάτης και ό εισπράκτωρ και όλο τό λεωφορείο κάνει γούστο.

Έ λοιπόν, αυτή τή δυσκολία γιά τά ρέστα την έχουν και στην Κίνα. Μά εκεί οι εισπράκτορες τών λεωφορείων έλυσαν τό ζήτημα μ' έναν πολύ έξυπνο και πρωτότυπο τρόπο. Άντι γιά χρήματα δίνουν ρέστα τοίκλες ή καραμέλλες! Και μάλιστα οι κινέζικες εφημερίδες διαμαρτύρονται πώς τό λεωφορείο αίσχροκερδούν, γιατί δίνουν λέει δύο καραμέλλες στην ίδια τιμή πού τό ζαχαροπλαστείο δίνουν τρείς.

Όσοι δέποτε τά κινεζόπουλα σκοτώνονται νά πηγαίνουν με τό λεωφορείο ή με τό τράμ και τό μεσημέρι μόλις έρθει ό μπαμπάς τους στό σπίτι, τρέχουν νά πιάσουν τίς τσέπες του, γιά νά ίδούν μήπως έφερε τίποτε «ρέστα».

□□

ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΛΙΧΟΥΔΙΑ!

Καταλαβαίνω νά είσαι λιχούδης γιά γλυκά, έστω και γιά τοίκλες ή γιά καραμέλλες πού σού δίνει τό βρώμικο χέρι του εισπράκτορα. Μά νά είσαι λιχούδης γιά μουρουνόλαδο και γι' άσπιρίνες, συτό πάλι είναι άλλου είδους λιχουδιά! Κι' όμως νά πού υπάρχει ένας τέτοιος μικρός λιχούδης δύο χρονών, ό νεαρός Ρόνολντ Μισώ από τό Κλίφτον της Ν. Υόρκης.

Λοιπόν, κάποια μέρα ό μικρός λαίμαργος βρήκε άνοιχτό τό ντουλάπι του σπιτικού φαρμακίου και βάλθηκε νά δοκιμάσει όλα του τά περιεχόμενα με τή σειρά. Ήπνε λοιπόν πρώτα ένα δολοκλήρο μπουκάλι σιρόπι γιά τόν βήχα κι' έπειδή του καλύτερα έξακολούθησε. Έφαγε στην σειρά 28 παστίλιες άσπιρίνη, ύστερα ήπνε δύο μουρουνόλαδο και ρετσινόλαδο βρισκόταν μέσ' στό ντουλαπάκι.

Και πούδς ξέρει πώς θά εξακολουθούσε άκόμη, άν επάνω στην ώρα δέν

έφτανε ή μαμά, πού άρπαξε τό αγοράκι της κι' έτρεξε γρήγορα στό σταθμό τών Πρώτων Βοηθειών. Εκεί άνάγκασαν τόν κακομοιρούλη τόν Ρόνολντ νά καταπιή ένα μακρύ λαστιχένιο σωλήνα, του έκαναν μία γενναία πλύση του στομάχου και τόν γιάτρεψαν μία γιά πάντα από την παράδοση λιχουδιά του.

□□

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

Τώρα και κάμποσο καιρό οι εφημερίδες έγραφαν γιά κάποιο πείραμα πού έγινε στην Αμερική, πού ένας γιατρός μεγάλωσε δύο παιδάκια δίχως νά τους

μιλήσει διόλου, γιά νά μάθη ποιά γλώσσα πρωτομίλησαν οι άνθρωποι.

Λοιπόν τό πείραμα τού Αμερικανού δέν είναι καινούργιο. Τό πρωτοεφαρμόσε ένας Φαραώ της 26ης δυναστείας, με τόν ίδιο φαίνεται σκοπό. Διέταξε και μετέφεραν δύο μωρά σέ μία σπηλιά όπου άνατράφηκαν κι' έζησαν όλομόναχα με μόνη συντροφιά την παραμάννα τους. Μά ή παραμάννα αυτή ήταν μία κατσίκια!

Ένας βοσκός παρακολουθούσε τά παιδάκια και κάθε τόσο άνέφερε στόν Φαραώ τί κάνουν και πώς μεγαλώνουν. Όπου μία μέρα τά παιδάκια μίλησαν. Και τά πρώτα λόγια πού είπαν ήταν: Μπέ, μπέε!

Μάτσεψ ό Φαραώ όλους τούς δασκάλους και τούς σπουδασμένους του βασιλείου του γιά νά του έξηγήσουν τί σημαίνουν αυτά τά λόγια. Άνοιξαν έκεινοι τούς χοντρούς παπύρους τους, έξυσαν τίς σοφές τους κεφαλές κι' άρχισαν νά λένε ό ένας τό ένα και ό άλλος τό άλλο. Όπου μπήκε στη μέση ό τσοπάνης ό αγράμματος κι' αυτός έδωσε τή σωστή έξήγηση: Τά παιδία είπαν μπέ-μπέε γιάτί ή γλώσσα πού πρωτομίλησαν ήταν ή γλώσσα της παραμάννας τους, της κατσίκας!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ, 18
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «Η ΑΝΑΤΟΛΗ»

Στό Πρακτορείο αυτό βρίσκετε Τόμους «Διαπλάσεως» άδελτους και χρυσόδετους, Μικρά Μυστικά, Λυσόχαρτο, τά φύλλα του 1945 και 1946 κλπ.

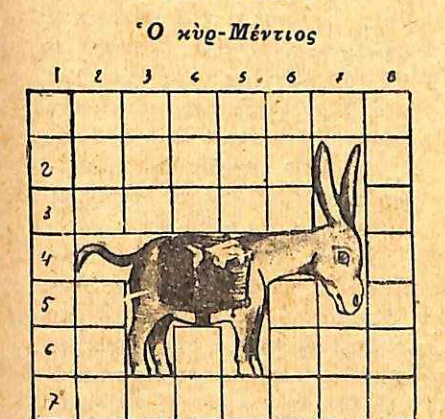
Κάνετε επίσης την έγγραφή σας ή την άνανέωση.

ΗΡΩΪΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στό Κιλά-Σαμπετί, ένα χωριουδάκι πού βρίσκεται κοντά στην ζούγκλα του Μπόρνεο, ζει ένα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, ή Καντίνα Πελάγα, πού πήρε τό άνωτερο Αμερικανικό παρτίσιμο του πολέμου. Τό παρτίσιμο αυτό τό φέρουν έλάχιστοι σήμερα στόν κόσμο, δηλαδή μόνον όσοι προσέφεραν ύψιστης σημασίας υπηρεσίες στόν πόλεμο Αμερικής-Ιαπωνίας. Με την εισβολή λοιπόν τών Ιαπωνών στο Κιλά-Σαμπετί, ή μικρή Πελάγα, με όλο μαζί τό χωριό της, βρέθηκε αιχμάλωτη στά στρατόπεδα του έχθρου όπου και πέρασε άφάνταστα σκληρές μέρες, δίχως φαί και νερό και δίχως ύπνο. Η Καντίνα, γνώριζε πολύ καλά την Ιαπωνική γλώσσα, πού την έμαθε από μία οίκογένεια Ιαπωνέζων του χωριού της, γι' αυτό προσπαθούσε ν' άκούση τί έλεγαν μεταξύ τους οι άξιωματικοί και οι στρατιώτες. Συγκέντρωνε πληροφορίες και τίς άποτύπωνε στό μυαλό της με την έλπίδα πώς οι Αμερικανοί θά επέστρεφαν μία μέρα ξανά στό Κιλά-Σαμπετί.

Ένα βράδυ όμως άκουσε κάτι πού λεγόταν άνάμεσα στούς στρατιώτες, πού την έκανε νά πάρει μία μεγάλη απόφαση και νά δραπετεύσει άπ' τό στρατόπεδο. Ήταν μεγάλη άνάγκη νά έλδοποιηθ ή Αμερικανικός στρατός πού στρατοπέδευε στό Κιλά-Νταούτσι, τρία μίλλια βορειότερα άπ' τό δικό τους χωριό. Οι Ιαπωνέζοι είχαν ύπονομεύσει τό μεγαλύτερο μέρος του Νταούτσι κι' από στιγμή σέ στιγμή θά τό τίναζαν, σκοτώνοντας τό λιγώτερο πέντε χιλιάδες Αμερικανούς.

1. ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ο κύρ-Μέντιος

Όριζοντίως : 1. Μεγάλος ποιητής.— 2. Αρχαίο κάλυμμα.— 3. Ελληνικό βουνό στην γενική.— 6. Πρόθεσις.— 7. Εγώ είμαι πού με βλέπετε.

Καθίως : 2. Σημαίνει : εις αυτό— Γιος του Νώε.— 2. Η προβατίνα στην αρχαία.— 4. Και ή πέτρα στην πολύ αρχαία.— 5. Χρονική διαίρεσις.— 6. Αντωνυμία στη δημοτική.— 7. Άρθρον.— 8. Θρησκευτικό σύμβολο.

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένας ράφτης κόβει κάθε μέρα δύο μέτρα από ένα τόπι τσόχας πού έχει όλο-όλο 16 μέτρα μάκρος. Σέ πόσες ήμέρες θά έχει κόψει όλο τό ύφασμα;

μερικανούς. Όταν άκουσε αυτό ή Πελάγα, με βέβαιο κίνδυνο της ζωής της κατάφερε νά ξεφύγει την έπιτήρηση τών σκοπών και νά φτάσει με πολλά βάσανα στό Κιλά-Νταούτσι. Μέσα σέ μία ώρα, τά Αμερικανικά στρατεύματα άδειασαν τό χωριό με όλα άνεξαιρέτως τά έφόδιά τους. Και την ίδια νύκτα, οι Ιαπωνέζοι μη ξέροντας τίποτα άπ' όλη αυτή την ιστορία, τό άνατίναξαν. Άλλά ό κόπος τους πήγε χαμένος. Η μικρή ήρωίδα είχε σώσει τή μεγαλύτερη δύναμη του στρατού πού πολέμουσε στό Μπόρνεο γιά την έλευθερία του κόσμου.

Κι' έπειδή μιλούμε γιά τούς μικρούς ήρωες του πολέμου, θά σάς διηγηθώ κάτι ακόμα πού άξίζει τόν κόπο. Στό Μόριςμπούργκ, τής Δρέσδης, από παλιά χρόνια ζούσε ή Αγγλική οίκογένεια του σέρ Ιωνάθαν Μπάρκλεϋ, δηλ. αυτός, ή γυναίκα του και τά δύο μικρά του άγόρια, ό Τζώρτζ δεκατριών χρόνων και ό Γκόρντον δεκαεσσάρων. Με την κήρυξη του πολέμου, οι Γερμανοί έκλεισαν την οίκογένεια στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως, μά τό 1943 την άφησαν νά γυρίσει σπίτι της, πάντοτε όμως υπό την επίβλεψη τών Ές Ές. Μιά νύχτα πού ή Ρ Α Φ. έκανε μία από τίς μεγαλύτερες της έπιδρομές στη Δρέσδη, τά γερμανικά άντιαεροπορικά κατέριψαν ένα Αγγλικό καταδιωκτικό. Οι τρείς αεροπόροι πού τό κυβερνούσαν σώθηκαν άπό θάγμα και από καλή σύμπτωση έζητησαν καταφύγιο στόν κήπο του σπιτιού της οίκογένειας Μπάρκλεϋ. Τρία μερόνυχτα έμειναν κρυμμένοι πίσω από ένα φράκτη, πεινασμένοι και

άρρωστοι, ενώ ή Γερμανική άστυνομία λυσούσε πού δέν μπορούσε νά τους ανακαλύψει. Ένα πρωί, τά δύο άγόρια κατέβηκαν στόν κήπο κι' ενώ έπαιζαν τή μπάλλα τους είδαν ξαφνικά τούς τρείς αεροπόρους πατριώτες τους. Η χαρά τους ήταν τέτοια πού παρ' όλίγο νά βγάλουν τίς φωνές και νά τούς προδώσουν. Τά δύο παιδιά, δίχως νά πούν τίποτα ούτε στούς δικούς τους άκόμα, τούς έχωσαν σ' ένα ύπόγειο πού κανείς δέ θά μπορούσε νά ύποψιασθεί ποτέ τί έκρυβε. Από κείνη την ήμέρα, τά δύο παιδιά τούς πηγαιναν κρυφά τό φαγητό τους, νερό, κάθρονα γιά ξεστασιά και διάφορες... πληροφορίες από τά γεγονότα της ήμέρας. Οι αεροπόροι, πού έγκαταλείποντας τό αεροπλάνο τους κατόρθωσαν νά πάρουν μαζί τους τόν άσύρματο, μετέδιδαν όλα τά νέα στην Αγγλία. Έτσι τά δύο άγοράκια έγιναν κατάσκοποι τών Συμμάχων και φαίνεται πώς είχαν πολλές επιτυχίες. Γιατί τά μεγάλα έργαστάσια του ήλεκτρικού πού είχαν μεταφερθεί άπόλυτα μυστικά στό Μόριςμπούργκ, ένα βράδυ έγιναν σάχη από μιάν έπιδρομή της Ρ Α Φ. Την έπιδρομή αυτή την καθοδήγησαν με τίς πληροφορίες τους οι δύο μικροί. Μόνο μετά την άπελευθέρωση, φανερώθηκε τό μυστικό τους, όταν με την εισβολή τών Συμμάχων στη Γερμανία οι τρείς αεροπόροι παρουσιάστηκαν σωοί και άβλαβείς. Φαντάζεστε πόσο οι γονείς του Τζώρτζ και του Γκόρντον, ήταν περήφανοι γιά την μεγάλη και ήρωική καρδιά τών παιδιών τους.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

3. ΠΟΣΑ ΛΑΘΗ ΕΧΕΙ Η ΦΡΑΣΗ ΑΥΤΗ :

«Ο άστακός είναι ένα ψάρι κόκκινο πού περπατάει άνάποδα».

4. ΝΑΙ ή ΟΧΙ;

1. Ο Χριστόφορος Κολόμβος είναι ό πρώτος πού άποβιβάσθηκε στην Αμερικανική ήπειρο. Ναι ή όχι;
2. Τό πιο μακρύ ποτάμι της Ευρώπης είναι ό Δούναβης. Ναι ή όχι;
3. Ο Κωστής Παλαμιάς γεννήθηκε στό Μεσολόγγι. Ναι ή όχι;
4. Η Άλάσκα ήταν άλλοτε ρωσική άποικία. Ναι ή όχι;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΟΥ

1. Τί κάνουν : 1) Πηγαίνει με τό ποδήλατο, 2) Παίζει πιάνο, 3) Τεντώνει τό τόξο, 4) Γυαλίζει τά παπούτσια του, 5) Λάμνει κουπί, 6) Παίζει μαντολίνο και τραγουδεί.

2. Ο χρυσεόθραξ έδωσε την πρώτη μέρα 1 γραμμάριο, τή δεύτερη έδωσε τά 2 και πήρε πίσω τό 1, την τρίτη έδωσε πάλι τό 1, την τέταρτη έδωσε έκείνο πού ζύγιζε 4 και πήρε τό πρώτο και τό δεύτερο, κ.ο.κ.

Τό έπόμενο φυλλάδιο της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Θά είναι πολυσέλιδο Πανηγυρικό

Αφιερωμένο στην 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Στολισμένο με μία έξοχη σύνθεση πού έκανε έπίτηδες γιά σάς ό ζωγράφος κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ συνοδευμένη από σχετικό άρθρο του κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ
Μ' έπικάιρη γελοιογραφική σειρά του κ. ΠΑΥΛΟΥ ΒΑΛΑΣΑΚΗ
Μ' ένα πρωτότυπο ιστορικό δραματάκι του κ. ΔΗΜ. ΜΠΟΓΓΗ
Με περιγραφή της 25ης Μαρτίου από τόν ΡΙΡΗ και τή ΦΙΦΗ
Με πλούσια κι' έκλεκτή συνεργασία

Μή λείψετε νά ζητήσετε από τό Περίπτερό σας έγκαίρως την Πολυσέλιδη Πανηγυρική «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ».

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Υπάρχει ελπίδα να το προλάβουμε ;

— Μου φαίνεται αδύνατο αν ακολουθεί την ίδια γραμμή με μας. Άν όμως από καλή σύμπτωση πηγαίνει για τη Ήμερη, τότε αναγκαστικά θα περάσει δίπλα μας. Θα αντιληφθεί το σημείο κινδύνου που ύψωσαμε στο κατάρτι με τις τρείς σημαίες και ασφαλώς θα σωθούμε!

Άξαφνα μια ιδέα πέρασε απ' το μυαλό της Άννυ, που την έκανε να χλωμάσει. Τρομαγμένη γύρισε στο σύντροφό της :

— Κι' αν είναι πάλι τίποτα Γερμανοί ; ρώτησε. Αυτή την φορά δεν θα την γλυτώσουμε Ντίκ. Γιατί η θα μας τορπιλίσουν, η αν καταλάβουν ότι είμαστε ακίνδυνοι θα μας πιάσουν αιχμάλωτους.

Το άγριο κοίταξε τη μικρή του φίλη στα μάτια.

— Τό σκέφτηκα κι' αυτό Άννυ, της είπε. Άλλά προτιμότερο τώρα πιά να πιαστούμε αιχμάλωτοι παρά να πνιγούμε. Μην ξεχνάς τη Λευκή... Λίγες μέρες πριν φύγουμε απ' την Αμερική οι έφημερίδες γράφανε ότι ο πόλεμος βρίσκεται πιά προς το τέλος του. Πόσον καιρό λοιπόν μπορεί να μείνουμε στα χέρια τους ; Μια μέρα θα έλευθερωθούμε και θα γυρίσουμε στα σπίτια μας.

Τό κορίτσι λίγο έλειψε να βάλει τα κλάματα.

— Δεν θέλω, είπε, να με πάρουν αιχμάλωτη οι Γερμανοί. Μπορεί να μας σκοτώσουν και τούς τρεις... μπορεί να μας τυραννήσουν...

Ο Ντίκ χαμογέλασε.

— Μην κάνεις έτσι Άννυ, αποκρίθηκε τρυφερά. Πρώτα απ' όλα αμφίβολα πολύ αν το καρδί αυτό είναι γερμανικό. Πρέπει να είναι πολύ ανόητος ο κυβερνήτης να περάσει τον Ατλαντικό τη στιγμή που ξέρει πως απ' την μίαν άκρη ως την άλλη τον κατέχουν οι Άγγλοαμερικανοί.

— Ο Ίδιος όμως είπες να μην υποτιμούμε τους εχθρούς μας. Μην ξεχνάς τι έπαθε το «Πράνσιγκ».

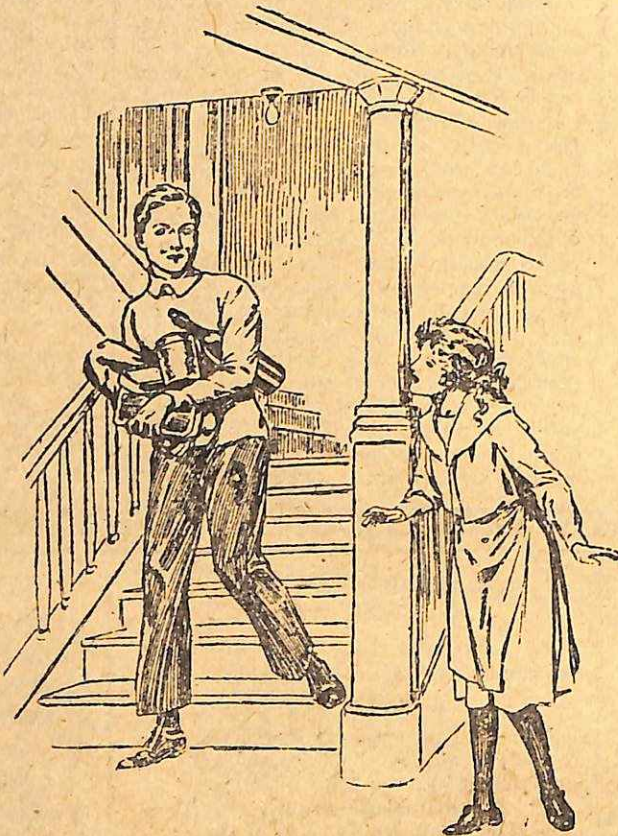
— Δεν είναι το ίδιο, Άννυ. Εκείνο που μας έπετέθηκε δεν ήταν καρδί. Ήταν υποβρύχιο και μά-

λιστα πειρατικό. Άλλά κοίταξε, έκανε ξαφνικά, ο καπνός δε φαίνεται πιά...

— Δέ φαίνεται, γιατί έγινε ένα μεγάλο σύννεφο. Λες να είναι καμμία νηοπομπή, Ντίκ, που θέλει να καλυφθεί ο αυτόν τον τρόπο ;

— Φοβάμαι πως όχι. Τά σύννεφα αυτά μου προλέγουν ύελλα...

— Ούελλα ! φώναξε τρομαγμένη η

«Ο Ντίκ κατέβαινε φορτωμένος τρόφιμα...»

Άννυ. Μά τότε, Θέ μου, δεν υπάρχει σωτηρία για μας ! Αν είναι μεγάλη και κρατήσει πολλήν ώρα δεν θ' ανθέξει ούτε το καρδί μας ούτε εμείς.

Πραγματικά ο ούρανός άρχισε να σκοτεινιάζει. Μια βρειά δμίχλη που έρχότανε από το μέρος της ανατολής έκανε τη θάλασσα να φαίνεται τότε πράσινη και τότε λουλακιά. Ο έρίζοντας έσο πήγαινε γινόνταν παράξενος. Πυκνοί άτμοι σωριάζονταν σιγά-σιγά πάνω άπό το «Πράνσιγκ». Ο Ντίκ κούνησε το κεφάλι του.

— Πρέπει να ετοιμαστούμε, είπε. Μπορεί να είναι τίποτα περαστικό μά καλύτερα να λάβουμε τά μέτρα μας για κάθε ένδεχόμενο.

— Είναι μεγάλος ο κίνδυνος ;

— Δεν θέλω να σου κρύψω τίποτα, Άννυ, από τη δύσκολη κατάσταση που βρισκόμαστε, αποκρίθηκε το άγριο. Άλλά δεν πρέπει ν' άνησυχείς και θέλω να έχεις έμπιστοσύνη. Η ύελλα δεν θα ξεσπάσει πριν από μια ώρα κι' ως τότε δεν ξέρεις τι γίνεται.

— Σε πιστεύω, Ντίκ, άλλά σκέφτομαι τι θα κάνουμε με τη Λευκή ; Τό καμήντο τό μικρούλι, πόσο θα βοηθηθεί !

— Οχ την πάρεις μαζί σου κάτω και θα τής άρχίσεις τίς ιστορίες σου.

Νά τής πεις άκόμα και για την τρικυμία που έρχεται ώστε να τη βρεί προετοιμασμένη. Θα κουνηθούμε άρκετά, γι' αυτό σου προτείνω να κατεβείς μαζί της στην καμπίνα του κυβερνήτη. Έκεί θα είσθε σέ ασφάλεια...

— Και σύ, Ντίκ ;

— Έγώ θα δουλέψω στο κατάρτι. Θα κατεβώ άργότερα μόλις δώ ότι περνάει η ύελλα.

Τό κορίτσι άρχισε να τον παρακαλεί φοβισμένο :

— Έλα μαζί μας, Ντίκ. Θα κινδυνέψεις άδικα έδώ άπάνω μονάχος.

Τό άμερικανόπουλο της έπιασε τρυφερά τά χέρια και της είπε με σοβαρή φωνή :

— Δεν θέλω να με παρακαλείς, Άννυ, για κάτι που δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Ο καθένας μας έχει και μια υποχρέωση και η δική σου δουλειά δεν είναι και τόσο εύκολη. Μην ξεχνάς πως μονάχη σου είπες να σέ φωνάζει «μαμά» η Λευκή !

Χωρίς άντιλογία, μά με κάποια πίκρα στην ψυχή της, η Άννυ άπομακρύνθηκε προς τό μέρος που ήταν η κούνα της Λευκής. Κατάλαβε ότι ο φίλος της είχε πολύ δικιο για όσα της είχε πει και πως ο ρόλος της μικρής μητέρας θα της ήτανε δύσκολος. Άποφασισμένη όμως να κάνει τό καθήκον της ως τό τέλος, έσκυψε πάνω άπό τη μικρή και την πήρε στην άγκαλιά της. Η μικρούλα ξύπνησε. Έσφιξε τά χέρια της γύρω άπό τό λαιμό της μεγάλης και τη φίλησε δυνατά.

— Είδα στ' όνειρό μου την μανούλα, της είπε μισοκλαίγοντας. Πότε θα πάμε να την βρούμε ;

— Σε λιγάκι μωρό μου. Άμα κάνεις υπομονή και δέ φοβάσαι θα φθάσουμε γρήγορα κοντά της.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΛΙΓΟ ΕΛΕΙΨΕ
ΝΑ ΜΗ ΔΙΑΒΑΣΩ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ

Κλείνω άποφασιστικά την πόρτα πίσω μου κι' έτσι δε βλέπω πιά τούς άλλους που, μη έχοντας να διαβάσουν Ιστορία, άσχολούνται με πράγματα λιγότερο μοχθηρά. Κλείνω βιαστικά και τό παράθυρο για να μη μ' ένοχλεί ο άνυπόφορος όμορφος ούρανός που πλαισιώνει μία μέρα τόσο όμορφη που μοιάζει με παγίδα. Και τώρα είμαι σίγουρη ότι θα τη μάθω την Ιστορία.

Και πράγματι τό διάβασμα προχωρεί κανονικά, κι' ο Ίουστινιανός μπαίνει λίγο-λίγο στο νου μου μ' όλα του τά έξαρτήματα.

Μά τί συμβαίνει ; σά ν' άκούω σιγανά ψιθυρίσματα και γέλια απ' όλο τό δωμάτιο γύρω, κι' όπως θάκανε καθένας σας γυρίζω να δώ βεβαιώνοντας τον έαυτό μου ότι τό άμέσως έπόμενο λεφτό θα βιάσομαι πάλι σκυμμένη πάλ' απ' τό βιβλίο μου. Και είδα την κουρτίνα, που βέβαια την είχα δη πολλές-πολλές φορές προηγουμένως, μά που τώρα ήταν πολύ αλλοιωτική και παράξενη. Είχε τραβηχτεί απ' τό τζάμι και άφηνε να φαίνεται ένα λαμπερό κομμάτι ούρανο. Είχε πολύ αούδαίκο ύφος και μου είπε :

— Χά ! Χά ! Χά ! Τί άστεία που είσαι ! Και τί κουτή, χά, χά, χά ! Νά καθέσαι να διαβάσεις κι' έξω νάναι τόσο όμορφος καιρός. Άληθινό κοροϊδο ! Κι' έξακολούθησε να ξεκαρδίζεται στα γέλια χωρίς καμμία ευγένεια.

Και τί σέ νοιάζει σένα ; Δικός μου λογαριασμός. Είπα και γώ. Κι' έκανα να ξανασκύψω στο βιβλίο μου. Μά δεν πρόφτασα γιατί πετάχτηκε τό παλιό μου κι' έβγαλε τό λόγο του :

— Άμ, σέ ξέρω γώ τί άντιπαθητικό πλάσμα είσαι ! Σε κατάλαβα από τότε που με έξοκισες σ' ένα καρφι κι' ούτε σ' ένοιαζε καθόλου. Και τότε δε σου μίλησα μά περίμενα. Και σήμερα που είναι τόσο όμορφη μέρα φανταζόμουν να βγής έξω και να με φρέσεις και μένα που έχω μουχλιάσει από τότε που άρχισες τό σχολείο σου.

— Βέβαια έχετε όλοι σας δικιο ! άκούστηκε μία κακιά φωνίτσα. Και στο γύρισμά μου είδα τά παπούτσια μου που τάχαν κι' όλας λουστραρισμένα.

— Ξέρω, ξέρω ! Θά μάς πής πάλι για τά πολλά μαθήματα που έχεις ! Αυτό όμως πάλωσε πιά ! ξανάπαν έκείνα.

— Μά τί ! Μήπως δεν είναι αλήθεια ; Διαμαρτυρήθηκα.

Πού να σωπάσουν όμως αυτά :

— Μπά ! Τολμά να δικαιολογείται ! Και δε μάς λές η Πόπη δεν έχει μαθήματα ;

— Βέβαια έχει και διαβάσει κι' αυτή.

— Άάθος, δεσποινίς με την άδειά σας ! Η κ. Πόπη πήγε περίπατο, πετάχτηκε η κουρτίνα με βιάση να με άποστομώσει.

— Και τί με νοιάζει για την Πόπη ; Ούφ !

Μ' ένοιαζε όμως για τη Πόπη και για τό θαυμάσιο καιρό... μά... Ξαφνικά θυμήθηκα ότι τό βιβλίο μου με περίμενε άνοιχτό τόσην ώρα. Προσπάθησα να θυμηθώ που είχα μείνει. Ά, ναι !... «Έστάλη τότε ο Ναρσής». Μά τώρα και τό βιβλίο μου άρχισε να με κοροϊδεύει. Τά γράμματα πηδούσαν και δεν στέκονταν για μία στιγμή ήσυχα να τά διαβάσω. Μπορούσαν να τό κάνουν αυτό μά δεν τό ήθελαν. Μία λουρίδα ήλιου έπεσε στο κρεβάτι μου και τόκανε πολύ όμορφο και χαρπό. Γύρισε μετά σέ μένα και μου είπε :

— Τί με κοιτάς έτσι ; Είμαι όμορφη ; Τό ξέρω. Μά κοίταξε έξω, είναι πολλές από μας...

— Και όμορφότερες, πολύ όμορφότερες απ' την Ιστορία, είπε πεισματικά τό παλιό χωρίς να με κοιτάζει.

— Σκέψου μία βόλτα ως τό Βασιλικό κήπο ! Είπε πονηρά τό μολύβι και κύλισε στο πάτωμα.

Ήθελα να πώ ότι δεν μ' άρεσε ο Βασιλικός κήπος, άλλά μ' άρεσε πολύ ήταν η αλήθεια.

Πήρα τότε τά παπούτσια μου τό παλιό μου, τάβγαλα έξω κι' έκλεισα την πόρτα. Σφήνωσα και τό παράθυρο κι' έφυγε βιαστικά η ήλιαχτίδα. Άνέγκασα τό μολύβι μου να κάτσει ήσυχα στην κασετίνα και πήρα τό βιβλίο. Αυτό είχε τρομάξει μ' ότι έκανα στ' άλλα, και κάθισα ήσυχα ως τό τέλος.

Και την έμυθα την Ιστορία. Τ' άυθαδέστατα τί θέλησαν να μου κάνουν ! Πολλά μπορείς να πάθεις άκριβώς από κεί που δεν τό περιμένεις.

Ροδανγή.

©©

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΔΑΣ

Κεί στού βουνού τη ράχη
μια νέα βοσκοπούλα,
εκείνη την αύγουλα,
καθότανε μονάχη.

Τά πρόβατα βοσκούσαν
εκεί σιμά χορτάρι
και με περίσσια χάρη
λούλουδα γύρω άνθούσαν.

Κι' έγειρε η κόρη άπαλά
τό καστανό κεφάλι
και για μία χώρα άλλη
ξεκίνησε δειλά.

Έκλειο η βοσκοπούλα
τά γαλανά της μάτια
βρέθηκε σέ παλάτια
τρανή βασιλοπούλα.

Την προσκονούσαν αόλικοι
κι' δόλοκνος λαός
δλα τά χάρις ο Θεός,
σ' αυτή τη χωρική.

Σύνησε όμως μία φορά
δεν είδε πιά παλάτια,
βουρκώσανε τά μάτια
και έμεινε η χαρά.

Και πλάι στο λειβάδι
έμειν η βοσκοπούλα
γλυκειά βασιλοπούλα
στο όμορφο κοπάδι.

Μικρή Δογοτέχνης

©©

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς τό πρωί, έφεραν ένα κουτί από τον έμπορο των παιχνιδιών. Είχα δη τότε τέταρα μου την στιγμή που τό έκλεινε στο ντουλάπι. Ω ! Αν μπορούσα... Μια ματιά μονάχα ! Έπειτα θά καθόμουν ήσυχη. Σιωπηλή και ύπουλη έψαχνα την ευκαιρία. Δεν άργησε νάρθη. Η έπίσκεψη ενός φίλου άνάγκασε τον πατέρα μου να μείνει στο γραφείο του. Η μητέρα μου ήταν στην κουζίνα. Η μουν μόνη. Χωρίς ν' άργοπορήσω γλυστράω στην κάμαρα, πάω ίσια στο ντουλάπι. Τό κουτί είναι μπροστά μου, τυλιγμένο προσεκτικά.

Άρχίζω να τό ξεδιπλώνω. Άκόμα ένα καρτί, άκόμα ένα. Τό καρδί τέλος φάνηκε.

Είναι ένα καρδί. Όχι όμως όπως τό φαντάζεστε έύλινο η χαρτονένιο. Ένα γυάλινο καρδί από χρυσό γυαλί, ένα πράγμα αιδέριο, ένα παιχνίδι νεράιδας, με τά κανόνια του, με τό πλήρωμά του.

Τό θαυμάζω, άνασκαρτώ από χαρά. Ξαφνικά, από τό κατόφλι της τραπεζαρίας, άκούω τη φωνή, την αόστηρη φωνή που με φωνάζει : «Αίμιλλα, τί κάνεις ;» Χωρίς ν' άπαντήσω, βιάζομαι να διπλώσω τό θαυμάσιο παιχνίδι. Η καρδιά μου χτυπά, τό χέρι μου τρέμει. Ένα άπερίσκεπτο κίνημα, και : πατατόακ ! Τό καρδί γλύστρησε από τά χέρια μου και έσπασε, πέφτοντας στο παρκέτο. Μαζεύω τά κομμάτια. Η καταστροφή είναι τέλεια. Και κλαίω, κλαίω. Μά τί να γίνει ; Για τιμωρία μου έμεινα χωρίς δώρο.

(Απ τό γαλλικό) Δαρισιγή

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία μέρα η Μαρία και Αίνα άδελφές, βλέπον στο δρόμο ένα γαιδουράκι. Λέει η Μαρία θέλοντας να πειράξει τη Αίνα : Νά, νά, Αίνα η άδελφή σου.

— Πώς, πώς, άπαντά η Αίνα, η δική σου είναι.

Προκομένη Τερπέλα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Άργυρου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δρχ. 25000, Έξάμηνη δρχ. 15000, Τριμηνία 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Λίρες 2.—
Αμερικής και άλλων κρατών, Δολάρια 10.
Έξάμηνη ανάλογως. Τιμή φύλλου δρχ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άπορώπως: Προς τὸν περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴ-ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀ θ ῆ ν α ι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 303ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

πὺρ προκηρύχθηκε στὸ φύλλο τῆς 5 Μαΐου καὶ ἔληξε στὸ φύλλο Νοεμβρίου — Δεκεμβρίου 1945. Δημοσιεύθηκαν στὸ διάστημα αὐτὸ 206 Πνευματικὲς Ἀσκήσεις.

Οἱ τρεῖς ἀριστεροὶ πὺρ ἀκολουθοῦν κάθε ὄνομα σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὶς σωστὲς λύσεις, ὁ δεύτερος τὴν Εὐσημία Λύσεων—ἐνὰ γὰρ κάθε δέκα λυμένες ἀσκήσεις ἢ κλάσμα τους—καὶ ὁ τρίτος τὴν Εὐσημία Ἐπιμονῆς—ἐνὰ γὰρ κάθε δυὸ φυλλάδια πὺρ ἔστειλε ὁ λύτης. Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται μὲ τὸ ἑξῆς σύστημα: Α' Βραβεῖο παίρνουν σὴν Μεγάλη Τάξη ὅσοι ἔλυσαν τὰ 9/10 τῶν ἀσκήσεων καὶ σὴν Μικρὴ τὰ 7/10. Β' σὴν Μεγάλη Τ. ὅσοι ἔλυσαν τὰ 8/10 καὶ σὴν Μικρὴ τὰ 6/10. Γ' σὴν Μεγάλη Τ. ὅσοι ἔλυσαν τὰ 7/10 καὶ σὴν Μικρὴ τὰ 5/10. Ἐπαινοὶ παίρνουν σὴν Μεγάλη Τ. ὅσοι ἔλυσαν τὰ 6/10 καὶ σὴν Μικρὴ τὰ 4/10. Οἱ ὑπόλοιποι καὶ σὴς δυὸ τάξεις περνοῦν σὴν Εὐφημία Μνεῖα. Τὰ βραβεῖα δίνονται σ' ὅσους ἔχουν βρεῖ τις περισσότερες λύσεις—σὲ κάθε Τάξη: ἐνὰ πρῶτο, δυὸ δεύτερα, τρία τρίτα—ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔρχονται ἰσοτίμοι.

Ὅσοι παίρνουν Α' βραβεῖο μποροῦν νὰ παραγγεῖλουν διδῆποτε ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου ἀξίας 8 000 δρχ. καὶ νὰ μοῦ στείλουν τὶς φωτογραφίες τους νὰ τίς δημοσιεύω, ὅσοι παίρνουν Β' μποροῦν νὰ μοῦ παραγγεῖλουν ἤδη ἀξίας 5000 δρχ. καὶ ὅσοι Γ'—3000 δρχ. Οἱ ἰσοτίμοι τοῦ Α' Βραβεῖου τὴν δὲ δικαιώματα νὰ δημοσιεύουν ἐξ φωτογραφία τους πληρώνοντας 5000 δρχ. (τόσο στοιχίζει σήμερα καὶ τὸ μικρότερο κλισέ) καὶ ν' ἀγοράσουν ἐνὰ ὁποιοδήποτε τόμο «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1942 καὶ 1945—1946 μὲ ἔκπτωση 8000 δρχ. Τοῦ Β' Βραβεῖου ν' ἀγοράσουν ὁμοῖο τόμο μὲ ἔκπτωση 5.000 δρχ. καὶ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωση 3.000 δρχ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΗ (ἀ-δ 15 ἐτῶν καὶ κάτω) καὶ ὅσοι δὲν σημείωσαν ἡλικία:

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Γκάβιν, 199, 20, 8.
Ἰσοτίμοι: Ἀδν Κιχότης, 185, 19, 8.
Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: Εὐλο Ἀπελέντο, 183, 19, 8.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Γκλόρια, 125, 13, 6
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ξανθὸς Ἰπ-
πότης 122, 13, 8. Ἀτίθαστος 113, 12, 7.
Νεφέλη 96, 10, 5.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΗ (14 ἐτῶν καὶ κάτω):

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἐκάτη, 193, 20, 8.
Ἰσοτίμοι: Λενιώ 196, 20, 8. Ἀη-
τὸς τῆς Ἠλείου 195, 20, 8. Κορινθια-
κὸ Ἀκρογιάλι 194, 20, 8. Ἐνας Ἀν-
δρας 188, 19, 8. Πουλί τῆς Καταιγίδος

187, 19, 8. Κρητικόπουλο 177, 18, 8.
Ἡρώϊκος Στρατὸς 177, 18, 8.
Β ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἀτρεὺς 124, 13, 8.
Θερίμβος τοῦ Δικαίου 124, 13, 5.
Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Μαῦρο Βέλος 107, 11, 8.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέλλη 74, 8, 7.
Χρυσάνθεμον 74, 8, 4. Ἐξερευνητὴς
τῶν Ἀστρων 69, 7, 3. Τάκης Δ. Πα-
πουτσάνης, 42, 5, 2. Σταύρος Ε. Κου-
ρούκλης 17, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ 3ου ΦΥΛΛΟΥ

Γιολάντα Νικολαρέα. Ἀθῆναι, *Μο-
ναχοπαῖδι* (μόνον τὸν λαβύρινθο), Κ.
Παπαδόπουλος, Ἀθῆναι, *Τριπολιτο-
τάκι*, *Παγκρατιοτάκι*, Καίτη Παπα-
σταύρου, Ἀθῆναι, Εὐάγ. Μουστάκας
(μόνο τὸ λαβύρινθο. Κι' ἄλλη φορὰ ν'
ἀντιγράφεις τὸ σχέδιο σὲ τσιγαροχάρτο
καὶ νὰ μὴ καταστρέφεις τὸ φύλλο)
Ντόρα Κυλάση, Ἀθῆναι, Ἡρώϊς Ἐλ-
ληνοπούλα, Βύρων Λεοντίτης, Ἀθῆναι,
Κυανόλευκο Λάβαρο, Σπ. Βλαχάρης,
Ἀθῆναι. Γελαστὸς Δογοτέχνης, Β. Κα-
τράμης, Μικρὴ Λογοτέχνης, Μαῦρο Βέ-
λος, Κων. Γιαννόπουλος, Ἀθῆναι, Μι-
ράντα Μπιτζάνη, Ἀθῆναι, Λαχάρα τῆς
Λευτεριάς, Ε. Ι. Στριμπερ, Ἀθῆναι,
Βασίλειος Χαλκίδης, Ἀθῆναι, Ἀγγελί-
κῃ Ζαλάππα, Ἀθῆναι, Λυκόπουλο, Ἀ-
φοβο μάτι, Ἐνας ἀνώνυμος, Τρεχαντή-
ρι, Στ. Τσοῦμης, Πειραιεύς, Ματίνα
Ντούσια, Πειραιεύς, Παναγιώτης Πα-
παδάκης, Περιστέρι, Ἡλίας Βουγιού-
κας, Νίκαια, Παν. Τσιφώνης, Μοσχάτο
(καὶ σένα θὰ σὲ μαλώσω πὺρ κατέστρε-
ψες τὸ φύλλο), Κων. Νάσσος, Ἀθῆναι,
Ἡρα Φραγκοπούλου, Ἀθῆναι, Δοδὲ
τῆς Λευκάδος, Νικόλαος Γιαννιάς, Τρί-
πολις, *Πιστὴ Ἑλληνοπούλα*, Μωῦσης
Κωνσταντίνης, Ἀθῆναι, Σπύρος Α. Βο-
σικίδης, Ἀθῆναι, Χρήστος Μελίδης,
Ἀθῆναι.

Οἱ ἀπαντήσεις μῆχαν σὴν κληρω-
τίδα καὶ βγήκε τ' ὄνομα τοῦ Νικολάου
Γιαννιά ἀπὸ τὴν Τρίπολι, ὁ ὁποῖος ἄς
στεῖλει κάποιον σὶα γραφεῖα μας νὰ
πάρει τὸ βραβεῖο του.

Γιὰ νὰ διευκολύνω τοὺς συνδρομη-
τὰς καὶ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν ἐπαρχιῶν
πὺρ ἀγορῶν νὰ λάβουν τὸ φύλλο, στὸ
ἑξῆς οἱ λύσεις τῶν ἑβδομαδιαίων Δια-
γωνισμῶν δὲν θὰ δημοσιεύονται στὸ
ἐπόμενο, ἀλλὰ στὸ μεθεπόμενο φύλλο
καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων θὰ γίνε-
ται μὲ κλήρο ὥστε νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ
λύτες τὴν πιθανότητα νὰ βραβευθοῦν.
Ἐπομένως καὶ τὰ Διαπλάσσιμα τῶν
ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ μποροῦν
στὸ ἑξῆς νὰ στέλνουν τὶς λύσεις τῶν
διαγωνισμῶν αὐτῶν, μὲ τὴν βεβαιότητα
πὺρ θὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 25ην Φεβρουαρίου 1947

Τὸ φυλλάδιο τοῦτο, ἔκτο κατὰ σει-
ρὰ μετὰ τὴν ἀνακαίνισή μου πὺρ τόση
ἐκάμε ἐντύπωση καὶ τόσους καινούριους
φίλους μου πρόσθεσε, εἶναι καὶ πάλι
καθυστερημένο. Ἐχω ὅμως λόγους νὰ
πιστεύω—καὶ θὰ σὰς τοὺς ἀναγγεῖλω
στὸ ἐπόμενο πολυσέλιδο τεῦχος—ὅτι
στὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔχω καθυστερήσεις.

Μ' ἐνθουσίασε τὸ γράμμα σου, *Μαῦ-
ρο Βέλος*, πρῶτα γιὰτὶ μοῦ δείχνει τὴν
ἀγάπην σου καὶ δεύτερο γιὰτὶ μοῦ φέρ-
νει λίγη δροσιά ἀπὸ τὴν παραθαλάσ-
σια ἐκδρομὴ σου. Ὡστε ἡ *Μικρὴ Λο-
γοτέχνης* σου ἐφύλαγε τὴν χαρὰ νὰ ἰδῇς
δημοσιευμένο τὸ ποίημά σου σὴν Σε-
λίδα Συνεργασίας; Εἶναι νὰ μὴ τὴν
εὐχαριστήσης;

Μὲ συγκίνησε, *Ἀγριοπούλου*, πὺρ
ἂν καὶ ἀρρωστή με γρίπη καὶ μὲ τὸ
βάρος τῶν διαγωνισμῶν δὲν παρέλει-
ψες νὰ μοῦ γράψεις. Ἐλπίζω τώρα νὰ
εἶσαι ἐντελὸς καλὰ καὶ νὰ ἔχῃς ἐπιτύ-
χει στοὺς διαγωνισμούς. Ἄλλη ὁμως
φορὰ νὰ προσέχεις καὶ σὺ καὶ οἱ φίλες
σου καὶ ἰδρωμένες νὰ μὴν ἀνοίγεις τὰ
παράθυρα. Μιά παλιά παροιμία λέγει:
«Ὅποιος φυλάει τὰ ρούχα του ἔχει τὰ
μισὰ» καὶ ὅπως ξέρεις οἱ παροιμίες
εἶναι ἡ πείρα αἰῶνων ἀπὸ τὴν ζωὴ
ἐνδὸς ἔθους. Ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ
εὐχαριστιέται ἀλλὰ νὰναι καὶ λογικός.
Ἄν σκεφτόσουν, ὅταν πηγάνεις νανοί-
ξης τὰ παράθυρα οἱ κινδυνεύεις νὰ
κρυολογήσεις, δὲν θὰ μοῦγραφες σή-
μερα ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ἐχω προστά μου δυὸ σου γράμ-
ματα, *Υἱὲ τοῦ Αἵνου*,—22/1/47 καὶ
5/2/47—καὶ τὰ δυὸ τόσο ἐνθουσιώδη!
«Ἐδῶ σὴν ξενιτειά, μοῦ γράφεις,
κάθε τὴ πὺρ θυμίζει τὴν πατρίδα εἶναι
θησαυρὸς καὶ πρὸ παντὸς ἐσὺ, εἶσαι τὸ
πρῶτο περιοδικὸ πὺρ ἐδιάβασα καὶ
ὅταν ἀκόμη ἦμουν πολὺ μικρός. Πάν-
τοτε ἤθελα νάμουν μέλος σου, ἀλλὰ
δὲν πρόφτασα. Ἡρθε ὁ πόλεμος Ἀλλὰ
ἐλπίζω τώρα νὰ εἶμαι γιὰ πάντα ἐνὰ
ἀγαπητὸ μέλος σὸν κόσμου τῆς Δια-
πλάσεως». Καὶ βεβαίως, θάσαι, γιὰτὶ
ὅσοι ἀνέχουν σὸν Διαπλάσσιμο ἀποτελοῦν
μιά οἰκογένειαν πὺρ τὰ μέλη τῆς εἶναι
σπαρμένα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ
πέρα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅλα αὐτὰ τὰ
μέλη ἀγαποῦν τὸ ἐνὰ τ' ἄλλο καὶ δὲν
ξεχνιοῦνται ποτὲ κ' ἔχουν κύριο γνῶρισμα
τὴν στοργὴν πρὸς τὴν Διάπλასιν. Ὅσο
γιὰ τοὺς ἑβδομαδιαίους διαγωνισμούς
διόβασε τί γράφω σὴν διπλὴν στήλην.
Ἐλληνοπούλο τοῦ Μετσόβου. Ἀλή-
θεια, ἄργησες πολὺ νὰ μοῦ γράψεις

κι' ἐλπίζω κι' ἐγὼ μὲτὶ σου ὅτι στὸ
ἑξῆς θὰ κρατήσεις τὴν ὑπόσχεσή σου καὶ
θὰ μοῦ γράψεις συχνότερα. Πραγματικά,
ἂν ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα διαπλάσσιμα, τὸν
ἐνθουσιασμό πὺρ δείχνεις ἐσὺ, ἡ
Μικρὴ Λογοτέχνης ἢ τὸ *Μαῦρο Βέλος*
γιὰ τὸ ἐξοπλάσσω, γρήγορα θάμαι σὲ
θέση νὰντιμετωπίσω ὅχι μόνο τὰ τε-
ράστια ἔξοδα πὺρ ἀπαιτεῖ ἡ νέα μου
ἐμφάνιση, πὺρ τόσο σάρεσε, ἀλλὰ νὰ
ἐφαρμόσω καὶ ἄλλες πολλὰς καινοτο-
μίες πὺρ ἔχω στὸ νοῦ. Στὸ γράμμα σου
δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίτιμο τῆς *Μικρῆς*
Ἀγγελίας. Γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀγγε-
λία πρέπει νὰ ὑπολογίσῃς τὸ ἀντίτιμό
τῆς σύμφωνα μὲ τὸ τιμολόγιο πὺρ δη-
μοσιεύω στὸ φύλλο καὶ νὰ μοῦ τὴν ἑ-
ναποστείλεις.

Ὡστε χρόνια, *Προσκοπικὸ Σῆμα*,
ἐπιθυμοῦσες νὰ γίνεις συνδρομητὴς μου
καὶ νὰ μῆς σὴν διαπλάσιακή δράση. Νὰ
πὺρ τώρα πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπιθυ-
μία σου. Τὸ ξέρω πὺρ ἔχω φαντατικούς
φίλους. Γιὰτὶ ὁμως ἐσὺ κι' ἄλλα δια-
πλάσσιμα νὰ μαλώνατε μὲ τοὺς συμ-
μαθητὰς σας ἂν εἶμαι καλύτερη ἢ ὄχι,
ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ περιοδικὰ; Ἐνὰ
ἀπὸ βλέμμα καὶ ἐνὰ διάβασμα τὸ ἀπο-
δεικνύει. Αὐτὸ μόνο νὰ τοὺς λέτε: νὰ
μὲ διαβάσουν μιά φορὰ.

Δαρισινῇ. «Τὰ καλὰ κόποις κτῶν-
ται» ὅπως λέει καὶ τὸ ρητὸ. Ἄν ἦταν
νὰ μὴ παιδεύεσαι τρία μεσημέρια γιὰ νὰ
φτιάξεις σταυρόλεξο, τότε δὲν θὰ ἔδο-
κίμαζες καὶ τὴν χαρὰ πὺρ δοκίμασες
ὅταν τὸ κατόρθωσες. Ναί, τὰ καινού-
ρια μου μυθιστορήματα εἶναι θαυμά-
σια καὶ ὅσο προχωροῦν θὰ γίνονται
ἀκόμη γοητευτικότερα. Ἀφοῦ ὁμως,
σύμφωνα, μὲ τὴν σωστὴ γραφὴ, γρά-
φεις *Δάρισα* καὶ ὄχι *Δάρισσα*, γιὰτὶ
γράφεις *Δαρισινῇ*;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ
ἀδελφὰ ταν, δρχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀπο-
κτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συν-
δρομητοῦ δρχ. 3000.

Νέα ψευδώνυμα: Ζέφυρος, ἀ.
(ΦΚ) Γαλάσιος Οὐρανός, ἀ (ΑΚ) Μου-
λωχτός, ἀ (ΒΣ) Ντετέκτιβ Χ, ἀ (ΔΜ)
Χρυσὴ Φλόγα, κ (ΣΘ) Καινοῦργιο Φε-
γάρι, κ (ΑΒ) Μικρὴ Πεταλούδιτσα, κ.
(ΕΠ) Πιστὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (ΚΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Φυν-
τανάκι, κ. Ἀμαρυλλία, κ. Πρασινομά-
τα, ἀ. Σιδηροῦς Δούξ, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς *Ἑρακλῆ* (μὲλις τυπωθῇ ὁ ὁ-
δηγὸς θὰ σοῦ σταλῇ). *Αὐτόμητο Θεα-
κωτάκι* (ἔλαβα τίς 1000 δραχμές). Κ.
Τημενίδην (τὸ ψευδώνυμον θὰ σὰς ἐγ-
κριθῇ, πρέπει ὁμως νὰ στείλετε 3000
δρχ. ἀκόμη). Τὰ λόγια σας μὲ συγκίνη-
σαν βαθύτατα. Ὁ ὁδηγὸς συνδρομητοῦ
δὲν τυπώθηκε ἀκόμη. *Θαλασσοπούλι*
(ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα πὺρ προτείνεις σοῦ
διόλεξε τὸ τρίτο. Πρέπει νὰ στείλεις
ἀκόμη 1200 δρχ. δηλαδὴ 1000 γιὰ συμ-
πλήρωση τοῦ ψευδωνύμου καὶ 200 γιὰ
τὴν ταχυδρόμηση τοῦ λυσόχαρτου). *Πι-
στὴ Ἑλληνοπούλα* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
μο σοῦ ἐνέκρινον ἔλαβα καὶ τίς λύ-
σεις τοῦ ἑβδομαδιαίου διαγωνισμοῦ).
Σάντα Δουκία (ἔλαβα τίς 28 000). *Ἀν-
δρισμὴν Ἀμυγδαλιά* (αὐτὸ τὸ ψευδῶ-
νυμο σοῦ ἐνέκρινον ἔλαβα τίς 2000 δρχ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ].

69. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Αὐτὸς πὺρ θέλει ἐναν ἀστερισμὸ
Νὰ δῇ σὸν οὐρανὸν καὶ δὲν τὸν βλέπει
Ἄς μοῦ τὸ πῆ νὰ τοῦ τὸν δείξω ἐγὼ
Μιά νύχτα πὺρ οἱ καιροὶ θὰ τὸ ἐπιτρέψει.

70. Στοιχειοδριφτος

Ὅλοι οἱ θνητοὶ μὲ ζήταγαν
Νὰ μὲ κερδίσουν κοιτάγαν.
Μὰ ἔχασα τὸ κεφάλι μου
Καὶ τώρα ἰδὲς τὸ χάλι μου:
Τοῦ λόγου μέρος γίνουμαι
Καὶ κλίνουμαι.

71. Μεταγραμματισμός

Ψαριοῦ, ὥς τὸ λέμε σὴν κοινῇ,
Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀλλάζεις; Κοίτα το
Τώρα νὰ ἰδῇς πὺρ θὰ γενῇ
Κάτι πὺρ τρώγεται, γλυκύτατο.

72. Ἀναγραμματισμός

Μιάς χώρας ὁμορφῆς
Καὶ γνωστῆς τόσο
Μοῦπαν τὰ γράμματα
Ν' ἀνακατοῶσ'—
Ἐγὼ τὰ πέρδεω
—τάχα τί θάχανα;—
Καὶ ἐμπρός μου ἀντίκρουσα
Μιά στίβα λάχανα!

73. Δικτυωτὸν

***** = Γιγαντιαῖον ζῶον, ἐκ-
* * * * * [λεῖψαν
* * * * * = Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυ-
* * * * * [ξαντίου
* * * * * = Περιφνημον δρος τῆς
* * * * * [Ἑλλάδος
* * * * * = Καλύπτει τὰ τρία τέ-
ταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

74. Κρυπτογραφικὸν

123456 = Χειροτέχνης ἐπαγγελμ.
261235 = Φυσικὸν φαινόμενον
32124515456 = Ἀνήκει εἰς πλήρωμα ἀε-
ροπλάνου
421212 = Τόπος καταχθόνιος
5321 = Σπλάγγχον
6212356 = Ἀσιάτης τιτλοῦχος.

75—79. Περωτὴ Συλλαβή

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
μῖαν συλλαβὴν κοινὴν—τὴν περωτὴν—
ἢ ὁποῖα ἀπαντᾷ πρῶτῃ εἰς τὴν πρῶτην,
δευτέρῃ εἰς τὴν δευτέραν, τρίτῃ εἰς τὴν
τρίτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς:

1, Φημισμένη πόλις τῆς Γαλλίας
ἐπὶ τῆς Μεσογείου. 2, Ὀρυκτὸν σκλη-
ρότατον. 3, Εἰς τῶν σιρατηγῶν τοῦ Μ.
Ἀλεξάνδρου 4, Μεγάλη πόλις τῆς Ἑλ-
λάδος. 5, Εἶδος ὁμοσπονδίας εἰς τὴν
ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

80. Ἐπιγραφή

ἐκ τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκά-
* * * στης τῶν κάτωθι ζητουμένων
* * * λέξεων τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν
* * * τῶν ἀστερισκῶν ἀποτελοῦν ἐπι-
* * * γραφὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ
* * * ἀνάγνωσις:
* * * 1, Ὁ μὴ αὐτόχθων, ὁ ξένος
* * * (ἀρχ.) 2, Ἀρχαῖος Ἀττικὸς ρή-
* * * τωρ. 3, Μέτρον βάρους. 4, Ἐ-

πίθετον τοῦ Ποσειδῶνος. 5, Πόλις τῆς
Μ. Ἀσίας. 6, Ποτὸν τῶν Θεῶν. 7, Τι-
τανίς. 8, Ἐνθῆμιον καὶ δὴ οἰκογενεια-
κόν.

81. Ἐλλιπσοῦμφωνον

η - αα - αα - η - ευα - ευα

82. Γριφός

τα	α	α	χι	ις	ις
χι	α	α	τις	ις	ις

[Ἐπειδὴ οἱ συλλογὲς πὺρ ἔχω σὰ
χέρια μου δὲν εἶναι ἀρκετὲς, ὅλες οἱ
ἀσκήσεις τοῦ φυλλοῦ αὐτοῦ ἐγίναν ἀπὸ
τὸν Ἀνάνια. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν
θυμίζω καὶ πάλι στοὺς συνθέτες μας
τὸ διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Πνευμα-
τικῶν Ἀσκήσεων καὶ περιμένω τίς συλ-
λογὰς τους τὸ γρηγορώτερον].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλοῦ

43—46.

171. Ἀντίδωρον (ἀντί, δῶρον).—172.
Ὀχημα (ὄ, χι, μα).—173 Σαύρα-αῦρα.
—174. Ἰωνᾶς-Ἰάσων.—175.
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ 176. ΜΕΣΑΙΩΝ (ἐνω-
Ε Α Ρ Ο Τ σις, Σιάμ, Αἴμων, Ἰ-
ΛΑ Ι Μ Α Ρ Γ Ι Α ἄσων, Ὡσωνν, Νέ-
Ο Μ Σ Μ Μ μεσις).—177—181.
ΠΡΑΣΙΝΑΔΑ Διὰ τοῦ Ρ: Ἄριστος,
Ι Ρ Ν Τ Τ Ρέα, μηρός, χώρα,
ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ρῆξις.—182 Μι-
Α Ι Δ Κ Μ ΤΑ (Μ-ἄλλον. Ἀ-
Σ ΤΑ ΜΑΤΗΜΑ φοβός, Ἀ ἄκων.
Τ-ἔρκω, Ἀ-νους).—
183. Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέ-
λεις βρόντα.—184. Μὴ κακοῖς δμιλεῖ
(μ' ἰ, κα, κ' εἰς ο, μ' ἰ λι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα
τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μίαν τοῦ
καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἐως δέκα τὸ
πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν
τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἢ λέξεις μὲ ἀπλὰ, 150
δρχ. μὲ παζὰ καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ
χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Α — 26]

Σ πίνε, γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷς;

Τρεχαντήρι

[Α — 27]

Ἀγριοπούλου δῶσε ἐνὰ ἄριστον!!
στὸν συντάχτη τοῦ τελευταίου γράμ-

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Ἡ γατίτσα νιαουρίζει σιγά-σιγά, γιὰ νὰ ξυπνήσουν χωρὶς νὰ τρομάξουν, καὶ νὰ τοὺς μιλήσει :

— Νιαρνιάου ! . . Νιαρνιάου ! . .

Τὰ πουλάκια ξυπνοῦν, ἡ Κιτρινούλα τοὺς μιλεῖ. Νὰ τι θέλει ἀπ' αὐτά : Νὰ πετάξουν καὶ νὰ φέρουν μούσकुλα, ἄχερο, κλαδάκια, σὰ νὰ ἦταν νὰ κάμουν φωλιές. Καὶ τὰ πουλάκια πετοῦν, φεύγουν κελαιδώντας : Κουί ! . . κουί ! . . κουί ! . . Καὶ σὲ λίγο γυρίζουν κρατώντας μὲ τὶς μύτες τοὺς μούσकुλα, ἄχερο, χορταράκια, κλαδάκια. Μ' αὐτὰ κάνουν γρήγορα ἓνα ὁμορφο μικρὸ φορεῖο. Κι' ἡ Κιτρινούλα πιάνει μὲ προσοχὴ ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆ Ροδίτσα, σὰ νάταν τὸ γατάκι της, καὶ τὴν ἐκπλώνει πάνω στὸ φορεῖο. Ἐπειτα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Κοκκινομυτάκη. Τὸν πιάνει κι' αὐτὸν ἀπ' τὶς φτεροῦγες, σὰ νάταν τὸ γατάκι της, καὶ τὸν βάζει στὸ φορεῖο, πλάι στὴ Ροδίτσα. Τί καλὰ ποὺ εἶνε κεῖ μέσα!

Τώρα ἡ Κιτρινούλα λέει στὰ πουλάκια πῶς πρέπει νὰ βγάλουν τὸ φορεῖο ἔξω ἀπ' τὸ δάσος. Τὰ πουλάκια, ποὺ κατάλαβαν τί εἶχαν νὰ κάμουν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν κι' ἄλλα πουλιά. Κι' ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ, κελαιδώντας : Κουί ! . . κουί ! . . κουί ! . . Εἶναι δέκα, εἴκοσι, τριάντα, πενήντα, ἑκατό ! Πιάνουν τὸ καθένα ἀπὸ μιὰν ἀκρίτσα τοῦ φορεῖου, κι' ὅλα μαζί, τὸ σηκώνουν ψηλά. Μόνο ἡ Κιτρινούλα μένει κάτω. Γιατί οἱ φίλοι της εἶναι μέσα στὸ φορεῖο ποὺ τὸ σηκώνουν τὰ πουλιά.

Μὲ τὴν οὐρὰ ἴσια καὶ τὸ κεφάλι ψηλά, ἡ Κιτρινούλα περπατεῖ σιγά - σιγά, γιὰ νὰ δείχνῃ στὰ πουλιά τὸ δρόμο. Τὸ δάσος εἶναι δλόφωτο, περπατοῦν σ' αὐτὸ σὰ νάταν ἡμέρα. Θὰ κάμουν τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἔκαμαν καὶ τὸ πρῶτ', ἀλλὰ τώρα θ' ἀργήσουν περισσότερο, γιατί πρέπει νὰ περπατοῦν σιγά. Καὶ περπατοῦν, τὰ πουλιά πετώντας, ὡς ποὺ τελειώνει πιά ἡ νύχτα.

Μὲ τὸ ξημέρωμα, βλέπουν τὸ λειβάδι. Νὰ κι' ὁ βάλτος. Τὰ πουλιά πετοῦν ὀλοένα χαμηλότερα καί, μὲ προσοχὴ, ἀφήνουν τὸ πολῦτιμο φορεῖο πάνω στὸ λεπτὸ χόρτο, τὸ ὑγρὸ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά.

Μὰ . . ποιὸς ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ βάλτου ; Εἶναι ἡ μαμά-πάπια μὲ τὰ ἔντεκα παπάκια της : Κουάν ! κουάν ! κουάν ! . .

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ ; Νὰ ἔρχονται ἔντεκα γουρουνάκια, ἀκολουθώντας τὴ μαμά τῆς Ροδίτσας.

Ἄ, πῶς χαίρουνται ποὺ ξαναβρίσκουν τὴ Ροδίτσα καὶ τὸν Κοκκινομυτάκη ! Γρήγορα περιποιοῦνται τὰ σπασμένα τοὺς πόδια, ἔπειτα οἱ μαμάδες μαλώνουν τὰ μικρά τοὺς ἀλανάκια, ποὺ ὑπόσχονται νὰ μὴ τὸ ξανακάνουν. Κι' εὐχαριστοῦν τὴν Κιτρινούλα ποὺ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸ λύκο. Αὐτὴ γουργουρίζει σηκώνοντας τὴν οὐρά.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὰ πουλάκια γύρισαν στὸ δάσος. Ὡραῖος καιρὸς. Ὅταν τὰ ποδαράκια θὰ γιαιτρευτοῦν θὰ ξαναρχίσουν τὰ παιχνίδια στὸ λειβάδι.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙΣ ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΑΡΙ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΠΙΕΙ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ

